

اداره خانه سی :
غاطه بخشه بازار سی ساعجیلر خاننده ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئول :
آریستووولوس ده خریسلیدیس

'Ασ'Ολα

Τιμάται γρσο. 2.

Το σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ, ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

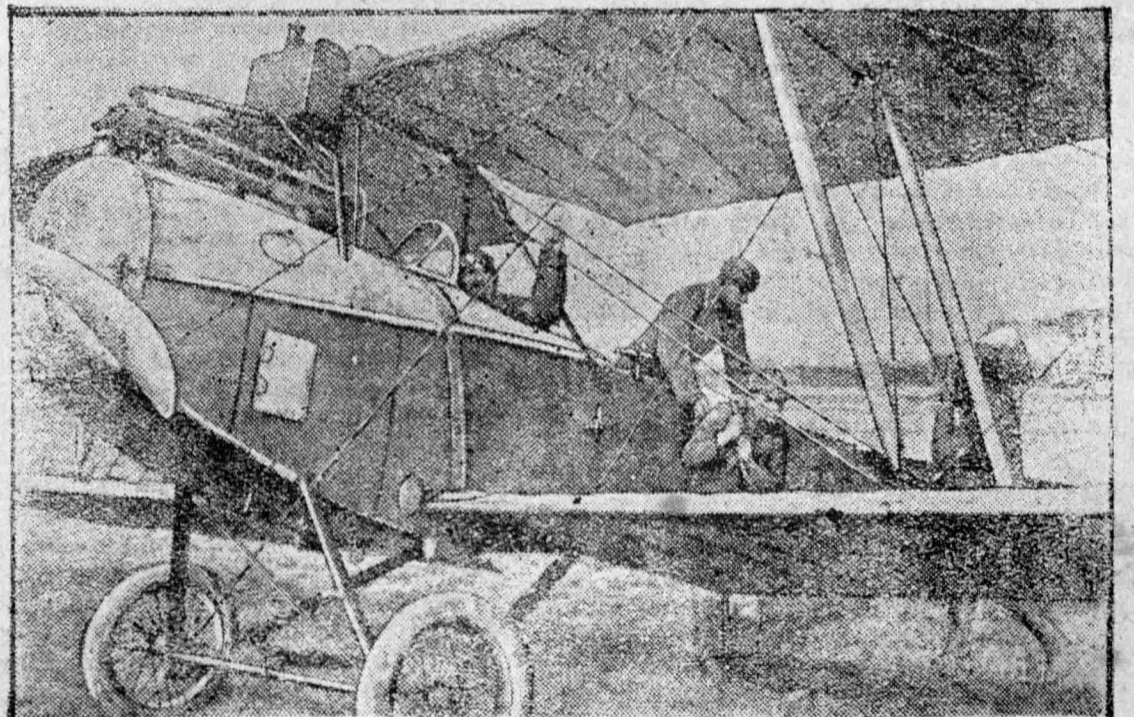

Ἡ διεθνὴς ναυτικὴ ἐπιτροπὴ τῆς Μαύρης Θαλάσσης ἐν Σεβαστιουπόλει.
Ἀριστερόθεν : Πρίγκηψ Λήβεν, Οὐκρανός φὸν Μιλλέγκοβιτς, Αὐστρεοῦγγρος.
Χόπμαν, Γερμανός Ἀλιξ βέης, Τούρκος Στασιλάφ, Βούλγαρος.
Ὅρθιοι : Βίμαν, Ἀριφ βέης, Σάν Γάλλι, φὸν Μεράνδης, Γαίγκερ, Βήγκνι, Κόλιτς,
Μάγερ, φὸν Κλάιτς, φὸν Ζίξενφελ, καὶ Σλοθμπαχ.

Ὁ διαδεχθεὶς τὸν φὸν Κιοῦλμαν ὡς ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν ναύαρχος φὸν Χίντσε.

Ὁ ἐν Μόσχᾳ δολοφονηθεὶς πρεσβευτὴς τῆς Γερμανίας κόμης φὸν Μίρμπαχ.

Ἡ δι' ἀεροπλάνων ταχυδρομικὴ συγκοινωνία Βιέννης—Βουδαπέστης.

Ἄσ' Ὀλα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
Μετ' ἰδιαίτερον τεύχος ΠΑΙΔΙΚΟΥ,
ἐκδιδόμενον ἑβδομαδιαίως.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1910

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ 40 ΤΡΥΧΩΝ

Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 80
, τὸ ἔξωτερικόν , , , Φρ. 20

Αἱ ἄγγραφαὶ περὶ πληρῶνται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ = ΓΡΟΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

— ΜΠΟΥΜΠΥ —

— ΜΠΙΜΠΗ —

— ΜΠΕΜΠΗ —

— Τρία ὄρατα σκελάκια! θὰ εἰπῆτε, ὅταν ἀκούσετε καὶ σὲς ἀπὸ τρεφερά-κυριῶν σκέματα νὰ προφέρωνται τὰ ὀνόματα αὐτὰ.

Τρία κομπά, χαϊδευμένα σκελάκια, τὰ ὅποια αἱ κυριαὶ αὐτὰ ἐδῶ, ποῦ τώρα τοξιδεύουν μὲ τὸ βαπόρι τοῦ νησιῦ, τὰ ἐπῆραν μαζί τους, γιὰ νὰ τὰ λούσουν ἴσως ἢ τοῦλάχιστον, διὰ νὰ τὰ ἀλλάξουν τὸν ἀέρα τους.

Ἄλλὰ τί θὰ εἰπῆτε, ὅταν εἰς τὴν τριπλὴν ἀνήχησιν τῶν ὀσμάτων αὐτῶν ἰδῆτε τὰ παρουσιάζονται τρία παιδιὰ, τρεῖς νέοι μᾶλλον, μαμμόθρεπτοι γόνοι τῶν κυριῶν ἐκεῖνων;

Ὁ εἰς, ἠλιθίως δάμα ὁτιῶ ἑτῶν περίου, ἐφρόνιζε τὰ ξυρίξη βαθύτατα κάθε ἰουλον ἀπὸ τὸ χεῖλος καὶ τὰ μάγουλά του, ὁ ἄλλος φρεῖ μονάκλ καὶ ὁ τρίτος τρέφει κόμην, ἀμβελὸν τῶν ποιητικῶν ἐξάσεων.

Καὶ οἱ τρεῖς ἐν τούτοις εἶχαν αὐτὸ τὸ κοινόν, ὅτι τὸ κοκκαλιασμέντ, τὸ νευροπαθῆς, τὸ ἰστονον σῶμά των τὸ περιβάλλει μὲ ὅτι ἡ ἀνδρική μόδα ἐπανόησεν ἐκτεθηλεμένον καὶ ἐξωφρενικόν. Περιφέρουν φορεσιὰς χωρὶς πευχάς, ὡσάν τὰ πρόσωπα, τὰ ὅποια τὸς περιάγουσιν τὰ εἶναι ἀνεήνεα ἀνδρακέλα.

Ἐπρεπεν, ἐν τούτοις, νὰ τὸ φαντασθῆ μάναίς, ἔπρεπε νὰ τὸ ὑποθέσῃ.

Μία τρελλὴ κατεύθυναις, ἀντίθετος καὶ ἀντισηροφική, κυριαρχεῖ εἰς τὰ δύο φύλα ἐπ' ἀφ' ἑνὸς ἡ γυναῖκα προσπαθεῖ νὰ γίνῃ περισσότερον ἀνδρῶς εἰς τὴν Εὐρώπην, νὰ γίνῃ περισσότερον ἀνεξουσία καὶ ἀρχίζει νὰ ποδοπατῆ κάθε τι, τὸ προδίδαν ἀδυναμίαν καὶ σοβαριότημόν, τὰ ἀγρία τοῦ γύρου κόσμου παρουσιάζουν τὸ θέαμα ἀτόμων, ἡρωσῶν σμένων νὰ διέλθωσιν ἕνα βίον σταίρον, ἔανεν δημιουργίας, ἄνευ δράσεως, ἄνευ ἐπιβολῆς.

Συντελεεῖ εἰς αὐτὸ βεβαίως ἡ γέννησις.
Ἄπὸ γάμους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐπρυτάνευσεν

κάθε ἄλλο, παρὰ ἡ ἐπιλογὴ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων, δὲν εἶναι δυνατὸν ἢ νὰ γεννηθοῦν οἱ ἀσθενεῖς, οἱ λεπτεφρεῖς, οἱ εὐθραστοὶ, οἱ μίτσοι, ἐκεῖνοι ὀργανισμοὶ, τὰ σῶματα ἐκεῖνα, μέσα εἰς τὰ στήθη τῶν ὁσίων νομίζει μάναίς, ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐμφυλοχωρήσῃ ἐν γενναίον οἶσθημα, μία ῥωμαλέα ἀπόφασις.

Τὰ πόδια, τὰ εὐθραστοὶ ὡς καλῶς, πῶς θὰ περᾶσουν μὲ βῆμα εὐσταθῆς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς; τὰ μάτια, τὰ ἄκουσιν καὶ τὰ προώρως κενουμένα, πῶς θὰ μεταρῆσουν μὲ τὸ βλέμμα των τὰς ἀπέψεις τοῦ βίου καὶ τὰ δάκρυλα, τὰ κηρία, τὰ βραδυλλίγια, τὰ διάκρομα μόνον ἀπὸ δεκτικίους καὶ ὄχι ἀπὸ ἐντονα νεῦρα, πῶς θὰ ἐργασθῶσι διὰ τὴν εὐημερίαν των καὶ διὰ τὴν εὐημερίαν τῶν ἄλλων;

Ἐν τμήμα τῆς νεωτέρας γενεᾶς φέρεται, δυστυχῶς, μέσα της τὰ βαθύτατα στίγματα ἐνόχων ἐνώσεων καὶ παρουσιάζει τὴν εἰκόνα τῆς φθινούσης φυλῆς, τῆς θλιβεραῦς δόσεως, ἡ ὅποια δὲν θὰ γνωρίσῃ τὴν παρηγόρησον ἐπαύριον.

Ἄλλὰ μαζί εἰς αὐτὸ προσθέσατε καὶ τὴν ἀγωγὴν, τὴν μίμησιν, τὴν ἐκφυλιστικὴν θωπείαν, καὶ θὰ εὐρετε τὸν ἕτερον παράγοντα τῶν δημιουργημάτων αὐτῶν.

Ἡ ἀγωγή! Δυστυχῶς ἡ ἀγωγή τῶν νέων οὐδὲν παρουσιάζει τὸ ἀνδροπαθῆς, τὸ ἐπιβλητικόν, τὸ μέγα Προστοιμάζει πлагγόντας μᾶλλον, παρὰ παλαίστας ἐν τῇ ζωῇ, δημιουργεῖ σκεῖς καὶ ὄχι σάματα, νεκρόναι τὰς ψυχὰς μὲ χωρηλάς κατευθύνσεις. Ἡ ἀγωγή δὲν εἶπεν εἰς τὸ παιδί, δὲν ἐβροντεφώνησεν εἰς τὸν νέον τὴν μεγάλην ἀποστολὴν του. Ἡ ἀγωγή τῆς εὐμαραίας τοῦ εἶπεν:

— Εἶσαι πλουσιόπαιδα, δὲν ἔχεις ἀνάγκη νὰ ἐργασθῆς διὰ τὸ ζῆσθαι: θὰ ἐργάζωνται ἄλλοι διὰ σέ: δὲν ἔχεις ἀνάγκη νὰ εἶσαι εὐφρῆς καὶ ἀνεπτυγμένως, διὰ τὰ ἐπικρατήσῃς, διότι ὁλος ὁ κόσμος θὰ σὲ εὐρίσῃ σαφὸν καὶ πεπεισμένον: δὲν ἔχεις ἀκόμη ἀνάγκη νὰ κούρασθῆς, διὰ νὰ ἀπολαύσῃς ὅλα γύρω σου: εἶναι προσετὰ σὲ χέρι, ποῦ εἴμπορεῖ νὰ σκορπίξῃ Ἡ γυναῖκα θὰ εἶναι πρὸς χάριν σου ἕνα ἄσθημα, καὶ κάθε τι θὰ κινῆται καὶ θὰ ἐργάζεται διὰ τὴν ἀπόλαυσίν σου. Αὐτὰ λέγει ἡ ἀγωγή, ἡτις διδάσκει εἰς τὰ παιδιὰ, ποῦ εὐνόησεν ἡ εὐπορία. Ὅχι μόνον δὲν τοὺς δίδει κἀμμίαν ἀντιληψιν ὀρθὴν τοῦ βίου, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀπομακρύνει ἀπὸ κάθε ἀιδριισμόν.

Φθάνει μάλιστα νὰ τὰ ταπεινώσῃ καὶ περισσότερον ἄκομην.

Ὁνόματα, τὰ ὅποια ἕως τώρα ἦτο συνήθεια νὰ ἀπονέμονται εἰς τὰ σκελάκια καὶ εἰς τοὺς πιθήκους τοῦ σπιτιοῦ, τώρα ἐκλάπησαν ἀπὸ τὰ μαμμόθρεπτα ζῶα καὶ ἀπονέμονται εἰς τὰ παιδιὰ.

Κάποιος μεγάλος ψυχολόγος εἶπεν ἐκθέσει ἄλλοτε ποίαν ἐπιρροὴν ἔχει ἐπὶ τῆς ζωῆς τὸ ὄνομα, πράγμα, τὸ ὅπολον ἠνάγκασε πολλοὺς ἀφελεῖς νὰ παραδεχθῶσιν, ὅτι ὑπάρχουν τυχηρὰ καὶ ἄεχα ὀνόματα.

Ἡ παρητήρησις τοῦ σοφοῦ ψυχολόγου εἶναι ἀληθής. Οὐδέποτε ἠμποροῦσε νὰ φαντασθῆ, ὅτι παιδί, τὸ ὅπολον καὶ νέος ἀκόμη προσφωνεῖται μὲ ὄνομα, ποῦ δίδουν σὲ εἰς σκελάκι ἢ εἰς εἶνα κίσημον, εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχη περισσότερον ἀνδροπαθειαν, ἀπὸ ὅσων θὰ ἔχουν τὰ ζῶα αὐτὰ.

Ἡ ἀγωγή μαζί μὲ τὴν γέννησιν τὰ κατεδίκασεν εἰς ἕνα βίον κάθε ἄλλο, παρὰ ἀνθρώπων καὶ ἀνδριῶν, καὶ δι' αὐτὸ, παρὰ τὸ ἀνάστημά των, παρὰ τὰ φρεσσοξυρισμένα χαρακτηριστικὰ των καὶ τὴν ἀμειπτον περιβολὴν, παρουσιάζουν τὸ θέαμα μικροσώμων σκελιῶν, τὰ ὅποια αἱ χυιδετικαὶ κυριαὶ τὸ φέρουν εἰς τὴν ἀγκάλην των.

Ἄλλὰ ἡ κοινωνία δὲν εἶναι ἀγκάλη. Ἡ δὲ ἀγκάλη τῶν μητέρων ἐκεῖνων ὁμοιάζει μὲ τὰ βάζα τῶν ἀνθρωπολογικῶν μουσειῶν. Εἶναι ταῦτα ἴσως κρυσταλλίνα καὶ πολυτελεῖ, ἀλλὰ κρύπτουν μέσα των εἰς τὸ ἀκνοδὸν διατηρημέτα τέρατα ἢ ἔμβρυογενῆ πλάσματα.

Αἱ ζῶσαι μόνον ὑπάρξετε: κυκλοφοροῦν εἰς τὸν ἐλευθέρου ἀέρα!

Θ. Κ. Μ.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΕΚ ΚΟΡΙΝΘΟΥ

ΟΜΙΛΙΑ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΕΤΑΙΡΑΣ

ὑπὸ ΠΕΛΑΔΑΝ

... τὰς μὲν γὰρ εταίρας ἡδονῆς ἐνεκ' ἔχομεν, τὰς δὲ παλλὰς τῆς καθ' ἡμέραν θεραπείας τοῦ σώματος. τὰς δὲ γυναῖκας τοῦ παιδοποιεῖσθαι γνησίως καὶ τῶν ἔνδον φύλων πιστὴν ἔχειν.

(Δημοσθένους: Κατὰ Νεαίρας).

Ἀνάθη — Φίλαται μου, αἱ ἀπεσταλμένα σας ἐπίτευχον κατὰ τὴν προσδοκίαν σας. «Ὁὐ παντός πλεῖν εἰς Κόρινθον», λέγει ἡ παροιμία, ἀλλὰ καὶ ὅσας τὴν περιουσίαν του φέρει εἰς Κόρινθον, δὲν ἀποκομίζει μεγάλα πράγματα, λέγεται ἐπίσης.

Λοιπόν, διὰ τῶν δώρων, μὲ τὰ ὅποια μᾶς εἶχατε φροτώσει, ἐκετύχαμεν ὁμιλίαν τῆς διασῆμου εταίρας Θεοδότης.

Εἶναι γενὴ ἐλικιωμένη καὶ χαριτωμένη. Τὴν συνεβουλεύθημεν ἡ Παμφίλη καὶ ἐγὼ περὶ τοῦ τρόπου, δι' οὗ θὰ δυνάμεθα νὰ ἐλευσώμεν τοὺς συζύγους μας. Ἐάν ἐπιτύχωμεν, θὰ σᾶς μεταδώσωμεν τὰ ἀποτελέσματα.

Παμφίλη — Περίεργον, ὅτι δύο ἀκούοντες, δὲν ἀκούουσιν ἀκριβῶς τὰ αὐτὰ πράγματα. Ἐδέησε νὰ συζητήσωμεν, διὰ νὰ μείνωμεν σύμφωνοι περὶ τῶν διαφορῶν ἐμφράσεων, ἃς μεταχειρίσθη ἡ ὁμιλήτρια. Το συμπέρασμα, τὸ ὅπολον μεταφέραμεν διὰ τῶν τεσσάρων ὠρίων μας, θὰ τὸ ἀντιγράψατε, ἀν τὸ κρίνετε εὐλογον. Πρέπει νὰ φαντασθῆτε, ὅτι βλέπετε γυναῖκα τοῦλάχιστον πενήκοντα ἐτῶν, ἡτις ὁμιλεῖ σοβαρῶς, χωρὶς νὰ χειρονομῇ καὶ μὲ παράδοξον αὐθεντίαν.

Ὁμιλία τῆς διασῆμου εταίρας.

Εἶμαι γὰρ καὶ ἔχω ἐραστὴς, ἐραστὴς προθύμως καὶ γεννοιοδώρους. Ἡ φημὴ μου ἐκτείνεται, ἐτόσφ τὰ θέλητέρά μου κατεπίστατον.

Οἱ πολὺ νέοι, ἐλευόμενοι ἀπὸ τὴν ἡμίσεως αἰῶνος δόξαν μου, ὠνουσιν ἐμπληκτοὶ καὶ δὲν παρρηνοσύν. Οἱ ὄρμιοι ἄνδρες, μὲ προτιμῶσιν ἀπὸ τὰς νεωτέρας κόρας. Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι εἶμαι κατάλληλος, διὰ νὰ σᾶς διδάξω τὴν τέχνην νὰ ἐμπνεύστα ἔρωτα εἰς τοὺς συζύγους σας καὶ νὰ τοὺς κρατήσῃτε πλησίον σας, οὐχὶ μὲ παράπονα καὶ μομφάς, ἀλλὰ μὲ τὰ αὐτὰ θέλητέρα, τὰ ὅποια τοὺς ἐλευσὼν πρὸς ἡμᾶς τὰς εταίρας.

Ἐάν ἐλέγατε εἰς ἕνα τῶν ἐραστῶν μου, ὅταν ἐξέρχεται τοῦ οἴκου μου:

— Πῶς! δὲν αἰσχύνεσαι νὰ φιλήσῃς τοιαύτας ρυτίδας καὶ νὰ ἀρέσκασαι πλησίον αὐτῆς τῆς γυναικός;

θὰ ἀπήντα: — Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἡ Θεοδότη εἶναι γραιία, ἀλλὰ πλησίον της αἰσθάνομαι ἑμαυτὸν πολὺ νέον. Εἶναι σχεδὸν ἄσχημος, ἀλλὰ μὲ παύσει, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὄρατος. Ἡ νῆσπις, τὴν ὅπολον εὐρίσκει πλησίον της, εἶναι ἴσως μετρία, ἀλλ' ἐκεῖνη εὐρίσκει τόσον πολλὴν εἰς αἰτίας μου! Τέλος, τὴν πλησιάζω πάντοτε μὲ κἀποιαν περιφρόνησιν καὶ δὲν τὴν ἀφίγω ποτέ, χωρὶς νὰ ἐπιτιμῶ τὸν ἑαυτὸν μου περισσότερον.

Ἐνοήσατε; Εἶναι ὅτι εἶχα νὰ εἰπῶ. Τὰ εἶπα ἴσως πολὺ ἀπλά. Ἐξηγησάμι: Ἐἴν εἶχατε κάτοπτρον θάμβρον, ραγιαμένον, τὸ ὅπολον ὅμως θὰ εἶχε τὴν ιδιότητα ν' ἀποδίδῃ τὴν εἰκόνα σας ἐξωροισμένην, ἀνατωμένην, θὰ τὸ ἐπροσιμούσατε, νομίζω, ἀπὸ τὸ κάτοπτρον ἐκεῖνο τὸ διαυγές, τὸ λαῖον, τὸ ὅπολον δὲν θὰ σᾶς ἐδείκνυε, παρὰ ὅπως εἶθε. Ἡ εταίρα εἶναι τὸ ζῶν κάτοπτρον ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὅπολον οἱ σύζυγοί σας βλέπουν ἑαυτοὺς ὄρατους, πνευματώδεις, μεγαλοψύχους.

Ὁδῶεις κόλαξ δύναται νὰ ἐξισωθῆ μὲ μίαν γυναῖκα, διότι ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ὁ ἀνὴρ εἶναι τόσον μάταιος, τόσον κενόφρων, τόσον μαρτύπιος, ὅπως εἶναι εἰς τὸ ζήτημα τοῦ ἔρωτος.

Ὁ πλησίον εἶναι κάτοπτρον, τὸ ὅπολον μᾶς ἀποδίδει τὴν εἰκόνα μας λαμπεράν, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦτον μεγαλωμένην.

Κάτοπτρον θάμβρον, εἴτε γραιία εταίρα, τὸ ζῆ-

τημα είναι πώς ν' αποδώσω τις εις τόν άνδρα τόσον ώραιάν την εικόνα του, ώστε να γίνη άλλος Νόρμισσος και αυτοθαυμαζόμενος να λησμονή την ηλικίαν του.

Σεις αί σύζυγοι, ένοικήτεσσαι επί των ζητημάτων τούτων εις το βήθος του γυναικωνίτου σας, αποδώσατε την Ισχύν μου εις τας ποταπές συγκαταβάσεις μας, εις τας άοίμνους έξεις μας, εις τεχνάσματα, τα όποια ύμεις δεν θα ήθέλατε ίπ' ούδενι λόγω να μεταχειρισθήτε.

Μάθετε, ότι ή έσείρα δεν είναι ούδδ σεμνή, ούδδ άσα μνος, ή μάλλον γίνεται από το έν και το άλλο, άναλόγως της έπιθυμίας του έραστού.

Η τέχνη της δεν έγκνεται μόνον εις αυτό. Ο άνήρ, ο υπό το κράτος του έρωτος, γίνεται μάλλον παιδί, παρά κτήνος, γίνεται εις ύπιστον βαθμόν παιδαριώδης και άγει πολύ δυσκολώτερον να τόν έννοήση τις, παρά να τόν Ικανοποιήση.

Νομίζετε, ότι ή άνάγκη παικίλιας είναι, που προκαλεί τας πλείους άπιστίας των άνδρων σας, έξ έν τόσον ύπερέφατε. Άλλη πλάη και τούτο.

Ο έραστής, κατ' αρχάς παιδαριώδης, γίνεται κατόπιν μανιακός έν ένι λόγω συχνά παράλογος.

Δέν τολμά να έξομολογήση τούτο εις τήν σύζυγόν του και εις ήμās φέρει όχι τόσον τήν πραγματικήν έπιθυμίαν του, όσον τας άκατανομάστες βλακειάς αί όποια συνοδεύουσιν αυτήν.

Εάν ο σύζυγός σας σας παρεκάλει να φορέσετε συριακήν μίτραν και να υποδυθήτε τόν ύψηλόν τραγικόν κόθορον διά να κατακλιθήτε, θα έλέγατε, ότι είναι τραγικός, και άν σας έλεγον, ότι έπιθυμεί να παιξη το ρόλον του Διός και να μιμηθή αυτόν εις τας έρωτικάς μεταμορφώσεις του, ή έξεπρόσβια σας θα προσβάλλετο άπδ τας Ιδιοτροπίας αύτης.

Και αύτός ο Ζεύς ήλλαξε μορφήν διά να γίνη άγνωστός. Νομίζετε, ότι θα έπιτύχετε, εάν διατηρήσατε πάντοτε τήν Ιδίαν μορφήν; Ομηροί και έιδωχοί, υπερήφανοι διά τας άρετάς σας πολύ περισσότερο ή διά τα θέληγηρά σας, πάντοτε θέλετε να σας αγαπούν καθώς είσθε.

Αποσερέψασθε τήν μεταμόρφωσιν. Μάθετε, λοιπόν, ότι ή μεταμόρφωσις είναι τόμος του έρωτος. Διά να άποτελέσουν έν σύνολον δύο όντα, άλλάζουν κατά το ήμισυ.

Άλληλοδιαδόχως σάτυρος, ταύρος ή κύκνος, ο Ζεύς μεταμορφώνεται εις χρυσόν, εις κεραιόν. Έκείνος όξπαντοδύναμος, όστις δεν είχε, παρά να διατάξη, θέλει πρό παντός να άρέσθ. Διότι ο έρως άπολυτρώνει και αυτόν τόν θεόν, και ούδεμίαν Ιεραρχίαν παραδέχεται ούτε διά τούς όλυμπίους, ούτε διά τούς θνητούς.

Θέλετε να σας αγαπούν, δίδει είσθε άγναι, άφωσιωμένοι πρό παντός πρέπει να γίνεται άρεσται.

Σεις άφίνετε τήν φρονίδα ταύτην εις τας έσείρας. Τελευτοτρόπως σας εμούν πολύ, αλλά σας αγαπούν όλίγον. Ημās μέν μάς περιφρονούν ίσως, αλλά μάς αγαπούν.

Ου ή καλλονή, ούτε ή νεότης δύνανται να δεσμεύσουν ένα άνδρα. Τας Ιδιότητας ταύτας τας εδρίσκει πάντοτε, όμοίως περίου.

Διά να αγαπάσθε, πρέπει να μεταμορφώσασθε. Να μεταμορφώσασθε εις Λήδον, εις Άντιόπην, εις Εύρώπην, εις Σεμέλην; θα με έρωτήσασ...

Είναι δύσκολον να άπαντήση τις. Ο άνήρ δεν γνωρίζει τί έπιθυμεί, μολοντί άμέως αναγνωρίζει το άντικείμενον της έπιθυμίας του, όταν το συναντήση.

Φέρει κεραιμμένον μουσικόν τι, το όποιον και αυτός άγνωεί, το όποιον ούδδεν το λεπτόν ή το ύπόροχον ένέχει.

Λοιπόν, δεν είναι καλλίτερον το κλειδίον, το όποιον είναι μάλλον έντέχνως έπαξεργασμένον καλλίτερον είναι έπεινο, που άνοίγει.

Με έζητήσατε το κλειδίον τούτο δι' ύμās, άναπαριστώσαι μοι την εικόνα των συζύγων σας, άπαντώσαι εις όσας έρωτήσεις σας άπηύθονα περί αυτών, και, καθώς ο Ιατρός, σας όρισα τήν δίαίαν, τήν όποίαν έπρεπε ν' άκολουθήσατε.

Κατόπιν έκ μέρους και πολλών άλλων Άθηναίων γυναικών έκομίσατε προσφορές εις τόν ναόν επ' όνόματί των, και εις έμέ τήν Ιδίαν έφέρατε κλαύσια δάκρυα, διά να σας μεταδώσω τήν παιδίαν μου.

Εις το σκάδιόν μου συχνότατα έπάντωνται σοφισ...

σται, οκινες θεωροφειν εαυτους πολυ ευτυχεις, εαν τοις επιστρεπτετο να πληρονοουν την ηδανην με τα μαθηματα των. Εξ εκεινων αδιδαχθην την τεχνην του λογου. Αλλως τε, γυνη της ηλικιας μου δεν θα ητο υποφερθη, εαν δεν αντικαθιστα δια πνευματος τα θεληγηρα, τα οποια ημερα τη ημερα αποβαλλει.

Χωρις να θελησω να καυχηθω, σας λεγω, οτι κατωρθωσα να προσελθωσθαι και αυτων των Σωκρατη εις την συναστροφην μου, και με θεωρει ουτως ως ενα εκ των φιλοσοφων. Αυτο, το οποιον ιδιως θαυμάζει εν εμοι, το κατεχω απο ενα εραστην, οστις επροδωσα τα Ελευσινια μυστηρια προς χαριν μου.

(επειτα το τελος) Μεταφρασις Ε. Α.

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

ΠΩΣ ΕΛΑΠΑΝΗΣΑ ΤΟ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΝ ΜΟΥ.

Δηλαδή δεν πρόκειται περί φανταστικής Ιστορίας, διως θα υποθέσουν μερικοί. Είναι γεγονός άναμφισβήτητον, άπικυρούμενον υπό πολλών έξεοκίστων μαρτύρων, μεταξύ των οποίων και ο διευθυντής του 'Απ' Όλα, συμμετοχος της πρωτοφανούς αύτης σπατάλης.

Εχω διαβάσει κάποτε, ότι ένας Άμερικανός έκκεντρικός ηύστοκτόνησεν έξ άπελπισίας, διότι έστάθη αδύνατον να δαπανήση 500.000 φράγκα εις μίαν ήμεραν. Οι Άμερικανοί φημίζονται επί νοημοσύνη και έφευρετικότητι, και όμως ο έν λόγω Άμερικανός άπεδείχθη τέλειος ήλίθιος, άφου δεν έσέφθη το άπλούστατον μέσον, που ύπάρχει, διά να δαπανήση άντις το εκατομμύριόν του. Τόν βλάκα! Δεν είχε, παρά να μπη σά Ιδιαίτερο βικόρι και να κατασκευασθή εις Πρίγκηπον, όπου ή δεσποινίς Φιλανθρωπία... Άλλ' α; είναι μια που ηύστοκτόνησεν, είναι περιττόν να έπεκτινωμαι, και εισέρχομαι εις τήν κυρίως διήγησίν μου, που μάς ένδιαφέρει και περισσόταρον.

Μη με ρωτάτε πώς κατωρθωσα να κόμω το δαπανηθέν εκατομμύριόν μου. Σήμερον τα εκατομμύρια γίνονται εύκολώτερον από μίαν όμολέτια. Λέγω όμολέτια, διότι ύπάρχει κάποια σχέση μεταξύ αύτης και του εκατομμυρίου.

Διά να σχηματισθή όμολέτια, χρειάζεται κτύπημα, διά να σχηματισθή εκατομμύριον, χρειάζεται έκπληξη κτύπημα. οι στερούμενοι εκατομμυρίου, σημαίνει, ότι δεν θα ξύρουν πώς το κτυπούν.

Το 'Απ' Όλα, δικαιολογούν τόν τίτλον του, παραδίδει εύγενώς εις τήν δημοσιότητα τήν κτηρήσασ εκατομμυρίων συνταγήν της Ιδίας του έφευρεσεως, χωρις να έχη έξεώσεις εύφρασηχίας δι' αυτό. Ιδού ή συνταγή, άλουσιτάτη καθώς θα Ιδήςτε και, το σπουδαιόταρον, έφαρμόσιμος παντού και πάντοτε.

— Άν είσαι βουλευτής, ζητείς επεί βαγόνια ζάχαρι προς έξεπηρένησιν των άναγκών της επαρχίας σου. Μόλις λάβης υπό τήν κατοχήν σου τα εύλογημένα βαγόνια, ξεχνάς τας άνάγκας της επαρχίας σου και προσηλασθαι με άφοσίωσιν εις τας Ιδικάς σου άνάγκας. Το έκαμες αυτό; Έπιτύπησες το εκατομμύριον!

— Άν δεν είσαι βουλευτής, προσάθησε να νήσης παρασκευάμενος εις τήν διανομήν του άρτου. Άν και ιά άποτελέσματα δεν είναι τόσον άπρόοπτα, όσον κατά τήν πρώτην περίπτωσιν, έν τούτοις, κατόπιν τριμήνου κρήσεως της συνταγής, άσφαλώς θα κτυπήσης το εκατομμύριον!

— Άλλαι συνταγαι με σχετική, έν τούτοις, έπιβράδυνσιν των σωτηρίων άποτελεσμάτων, είναι αί έξής: Άνεμοστρόβιλος παγκρατίου, έσπραξις έθιτικών έράνων, έπισκοπία εις φιλανθρωπικάς έορτάς, φαλιίδευσις διαθηκών, άτεύρεσις αγιάσματος Φανουρίου κλπ.!

Υποθέσατε, λοιπόν, ότι έκαμα χαρήσιν μιάς των άνωτέρω συνταγών και ούτως ή άλλως, έσχημάτισα το εκατομμύριόν μου.

Και τώρα που ξύρουν πώς το έσχημάτισα, λομβάτω τήν τμήν να σας γνωστοποιήσω και τόν τρόπον της καταδραπήσεως.

Εν έκει σωτηρίω 1918 βλάξ τις, δηλαδή έγω, έπιβιβασθαις επί Ιδιαίτερου άτμοπλοίου, άφου έδιδάχθην καθ' όλον τόν πλούν «τήν άντοχήν της όρθοστασίας» και «τήν σαρδαλλοποίησιν», έφθασα έν Ιδρώνι του προσώπου μου εις Πρίγκηπον, όπου ή δεσποινίς Φιλανθρωπία...

— Μά πάλιν ή Φιλανθρωπία; — Μάλιστα, κύριοι, παντού και πάντοτε αυτή, αιωνίως αυτή, θαυμάσιος τρόπος έπιδείξεως τουσάλευτας, γλωσσομαθείας, Ικανότητος και πολλών άλλων προτερημάτων.

Επάθησα εκεί εις ένα τραπέζι και, μη έχων τί να κόμω, ήρχισα ψάλλον κατασκευαστάτα το θαυμάσιον Ιδιόμελον της Μ. Τεσσαρακοστής «Λησταίς περιεσών...»

Όταν έτελείωσα, και οι λησταί έπίσης είχαν άποτελειώσει το έργον των, εις έμέ δέ δεν έμεινε τίποτε άλλο πλέον, παρά να πάρω χαρτί και καλαμάρι και να γράψω τας διαφόρους λεπτομερείας της ληστείας.

Κλέμπ'ε Πάλας. Μάγα ξεσοδοχείαν άνθρώπων. Διετιά-άριστερά θάλασσα. Όταν μέσα σ' αυτό δεν όργιάζη ή Φιλανθρωπία, όνομάζεται σπύτο «Κλέμπ», αρχής όμως, που τόν λόγον είχαν ή Φιλανθρωπία, προσετέθη, και πολύ δικαίως, ένα τ και έγινε «Κλέμπ'ε».

Λεπτομέρειαι δαπάνης ένδς εκατομμυρίου φράγκων υπό συντάμτος του 'Απ' Όλα εις διάστημα ήμισίας ώρας:

Table with 2 columns: Description of expenses and Amount in Dracmas. Includes items like 'Διά μίαν σσατατικήν χειραψίαν με το κομμάτι', 'Διά σουλατσάρισμα έλλείψει καθέ κλών', etc.

Το ένα φράγκα το έκράτησα για καλό και για κακό διά τήν επιστροφήν, διότι ύστερα άπ' αυτό, που είδα, τί να σας πω...

Και τώρα, φίλε άναγνώστα και έρατεινή μου άναγνώστρια, είναι καιρός να διοργανωθή και για μένα κάποια φιλανθρωπική κίνησις, διά να άπαντήσω και πάλιν το άπολεσθέν εκατομμύριόν μου.

ΤΕΡΠΑΝΑΡΟΣ

Υ. Γ.—Σκαλίζον της τσέπης του γελέου μου, εύρηκα δύο κοντραμάχους της εορτής. Παρακαλούνται αί κοσμητήρια, όπως απεύθυν να τας παραλάβουν, διότι κατι θ' άντιπροσωπεύουν κι αυτές. Ο ίδιος.

ΑΙ ΕΠΙΒΑΛΛΟΜΕΝΑΙ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΜΑΣ

Ἐσχάτως ἐξεδόθη ἐκ τοῦ πατριαρχικοῦ τυπογραφείου πραγματεία «Περὶ μεταβολῶν ἐπιβαλλομένων ἐκ τῶν περιστάσεων εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν». Τὸ βιβλίον, κατ' ἀντίθεσιν τοῦ ἀρχαίου λογίου «μέγα βιβλίον, μέγα κακόν», εἶναι μικρὸν καὶ σπουδαίον. Ἐγράφη ὑπὸ νέου κληρικοῦ, τοῦ θεοφ. ἐπισκόπου Σκοπέλου κ. Γενναδίου Ἀραμπατζόγλου ἐκ Σαράντα-Ἐκκλησιῶν, πρὸ 13 ἐτῶν ἀποφοιτήσαντος ἐκ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης καὶ εἶτα ἐν Ἐλβετίᾳ ἀριστερὸν καταρτισθέντος διὰ μελέτης φυσικῶν καὶ κοινωνιολογικῶν ἐπιστημῶν, ἀπαραιτήτων πρὸς συμπλήρωσιν τῶν κενῶν, ὅσα παρουσιάζει πᾶσα εἰδικὴ ἐπιστήμη.

Οἱ θεολόγοι, οἱ νομικοί, οἱ ἰατροί, μεθ' ὧν τὸ πολυμῆδες τῆς ἱατρικῆς, οἱ φιλόσοφοι, διότι ἡ φιλοσοφία τελευτῶσιν ὡς δέσποινα τῶν ἐπιστημῶν, ὀφείλουσαν νὰ γνωρίζουν τὰ ἐκτὸς τοῦ κύκλου τῶν θετικῶν δεδομένα πολλῶν μελετητῶν, ὅπως μὴ περιπίπτει εἰς σύγκρουσιν πρὸς αὐτὰ ἡ λογικὴ τῶν εἰδικῶν ἐπιστημῶν. Τὰ ἐγκύκλια τῶν Γυμνασίων μαθητήματα περιορίζουν, κατ' ἀνάγκην, εἰς στενότερα ὅρια τὰς γενικὰς γνώσεις, ὃ δὲ ἀρκούμενος εἰς αὐτὰς μόνον, εἶτε Γυμνασίου τελειόφοιτος, εἶτε διδάκτωρ μᾶς ἐπιστήμης, καὶ μὴ περιεργαζόμενος τὰ στοιχεῖα προσθέτων γενικῶν γνώσεων, ἀποτελοῦσάν σήμερον κώλον εὐρύτατον καὶ σπουδαιότατον, δὲν δύναται νὰ λογισθῇ εὐχαιδύστετος καὶ μορφωμένος ἀνὴρ· διότι συζητῶν θὰ φαίνεται συχνάκις ἀνεργάστως, καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ἰσχυρὰν τὴν λογικὴν του. Τὸ κοῦφον ἔργον δὲν σώζει οὕτε πλοῦτον εὐπαντὸς ἐκ τοῦ κλύδωνος τῶν κυμάτων, οὕτε τὴν ἰσχυρὰν λογικὴν ἐκ τῆς δ-νης τῶν ἀναμιξῶν συστρεφόμενων περιπέλων ζητημάτων.

Ὁ συγγραφεὺς, ἔχων τὸ ἀπαιτούμενον ἔργον, ἐπαχείρησεν εὐτόλμως νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἐπικίνδυνον λογιζομένην παρ' ἡμῖν ποταποροσίαν τῶν ἱππευτικῶν μεταβολῶν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Πρὸς ἐποφυγὴν ὅμως παρενοήσεων, εὐσεβήσας ἀνάγκαιον νὰ ἀρχίσῃ ἐκ προλόγου 50 σελίδων, ἀποτελοῦντος τὸ τρίτον τοῦ βιβλίου, ὅπως ἀναλυτικῶς διευκρινίσῃ τὰς ἐννοίας τριῶν λέξεων: μεταβολῆς, προόδου καὶ ἐξελίξεως, ἡχοῦσάν κακῶς καὶ ἴσως δυσπροσίτων καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἀλόγητον τῆς Ἐκκλησίας.

Κίνησις καὶ χρόνος ταυτίζονται φιλοσοφικῶς καὶ παριστάνουσι τὸ φαινόμενον διαρκεῶς μεταβολῆς. Τὸ δὲ λόγιον τοῦ Ἡρακλείτου «τὰ πάντα ῥεῖ», εἰκονίζει θαυμασίως ὅλα τὰ φαινόμενα, ἀφοῦ ὅλα ἀνεπαύροχροντα ἐν συνεχῇ μεταβολῇ. Ἀλλὰ πᾶσα μεταβολὴ ἐνέχει τὴν ἐννοίαν τῆς προόδου; Καὶ ἡ ἐξέλιξις, νέα λέξις, ποῦ προφέρομεν ἐτόσον συχνὰ ἀπὸ τινων ἑτῶν, συναναφύροντες αὐτὴν μετὰ τὴν πρόοδον, σημαίνει ἀρὰ γε τὴν συνεχῆ βελτίωσιν καὶ πρόοδον ἐν τῇ μεταβολῇ τῶν φαινόμενων;

Ὁ θεοφ. ἐπίσκοπος Σκοπέλου κ. Γενναδίου, ἀναλύων καὶ διευκρινίζων τὴν ἐννοίαν τῶν δύο λέξεων προόδου καὶ ἐξελίξεως, ἐπιλαμβάνεται τῆς ἐξέτασως τῆς Δαρβινίου θεωρίας τῆς ζωικῆς ἐξελίξεως τοῦ ἐνοργάνου κόσμου καὶ ἐπειδὴ ἡ θεωρία αὕτη μετενέχθη ὑπὸ μὲν τοῦ Σπένσερ εἰς τὴν φιλοσοφίαν, ὑπ' ἄλλων δὲ σοφῶν ὀνομαστῶν ἀναφερομένων ἐν παραθέσει σχετικῶν καιμένων εἰς τὴν ἱστορίαν, τὴν κοινωνιολογίαν, τὴν λογοτεχνίαν καὶ τὰς ὁραίας τέχνας, ἐξετάζει τὸ δυνατόν ἢ μὴ τῆς ἀφαρμογῆς αὐτῆς ἐπὶ τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ κόσμου. Καταλήγει δὲ συμπερασματικῶς εἰς τὰ ἑξῆς: 1) δέγεται, ὅτι ὄντως ἀληθεύει ἡ πρόοδος ἐκ τῶν κατωτέρω πρὸς τὰ ἀνώτερα εἶδη τοῦ φυσικοῦ βασιλείου· 2) ὅτι ἀπόδειξιν ἀναμφισβήτητον περὶ ὁμοίας προόδου τῶν ἐξελισσομένων μεταβολῶν ἐν τῇ ζωικῇ βασιλείᾳ δὲν παρέσχον ἄχρι τοῦδε αἱ δύο ἀρχαὶ τοῦ Δάρβιν, διαλογὴ τῶν εἰδῶν καὶ ἄγων περὶ ὑπέρβειος· καὶ 3) ὅτι, μεθ' ὅλην τὴν ἐπάρχουσαν μεταξὺ τῶν φυσικῶν καὶ ἠθικῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου ἀγαλογίαν, ἡ ἐξέλιξις δὲν συνεπάγεται

ἀναγκαιῶς τὴν πρόοδον τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ κόσμου.

Τὴν θεωρίαν τοῦ Δάρβιν περὶ ἐξελίξεως τῶν εἰδῶν ἐξέθηκα ἴσως ἐκ τῶν πρώτων ἐν Ἑλλάδι, ὑποβαλὼν τὸ 1871, νεαρὸς ἐγὼ, εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις νεαρὸν τότε Σύλλογον «Περνάσσον» πραγματείας σέντομον, δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸν 3ον τόμον τοῦ περιοδικοῦ «Ἰλισσοῦ». Μὴ παρακολουθήσας ἔκτοτε τὸ μέγα πλῆθος τῶν περὶ αὐτῆς γραφέντων, δὲν δύναμαι νὰ ἔχω γνώμην περὶ τοῦ βασίμου ἢ μὴ τῶν ἐπικρίσεων τοῦ Contejean, τοῦ Gérard, τοῦ Χάρτμαν καὶ εἰς τινος ἄλλου. Ἄλλ' ἡ παρατηρηθεὶς ἐν τῷ ὑπὸ κρίσιν βιβλίῳ φράσις τοῦ Freischmann «ἡ θεωρία τοῦ Δάρβιν τογγάνει προῖδον τῆς φαντασίας καὶ οὐχὶ ἐπιστημονικῶν ἔρευνῶν», μὲ φαίνεται, ὅτι κλονίζει τὴν πίστιν πρὸς ἀποφθέγματα τοιοῦτου εἶδους. Πόσον διαφέρει αὕτης ἡ ἀμέσως ἐπομένη σοβαρὰ κρίσις τοῦ Boutroux λέγοντος, ὅτι ἡ ἐννοία τῆς ἐξελίξεως δὲν εἶναι ἀπλή σαφῆς καὶ ἀκριβῆς, ὡς ἐφαντάσθη αὐτὴν κατ' ἀρχάς, ἀλλ' ἔχει ἕξιαν διακατανοητικὴν, ἐφαρμοσίμον ἐν τῇ βιολογίᾳ!

Ἡ ἐλλειψὶς ἀπλότητος, σαφηνείας καὶ ἀκριβείας δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀρνήσεως καὶ ἀπορρίψεως θεωρίας γονιμοτάτης καὶ οὐχὶ ὅπως ἀστηρίχτου, ὡς ὁμολογεῖ ἐν μέρει ὁ συγγραφεὺς, ἀλλὰ μᾶλλον προκαλεῖ τὴν ἐπίμονον ἔρευναν πρὸς ἐξήγησιν τινων τοῦλάχιστον ἐκ τῶν παρουσιαζομένων ἀνωμαλιῶν καὶ χασμάτων. Καὶ τὴν ἔρευναν αὐτὴν ἐνδελεχῶς ἐξακολουθεῖ ἡ ἐπιστήμη. Ἀνωμαλίαι καὶ ἀνακριβείαι ἐφάνησαν καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἀστρονομίᾳ. Εἶναι δὲ περιλάλητον τὸ ἀστρονομικὸν θαῦμα, τὸ πρὸ 70 περίπου ἐτῶν τελεσθὲν καὶ καταπλήξαν τὸν κόσμον. Ὁ Λεβεριὲ τὸ 1846, ζητῶν νὰ ἐξηγήσῃ τὴν παρὰ τοὺς νόμους τοῦ Νεύτωνος καὶ τοῦ Καπλέρου φαινόμενην ἀνωμαλίαν τῆς κινήσεως τοῦ τελευταίου πλανήτου μας Οὐρανοῦ, εὗρε τὴν ἐξήγησιν διὰ μακρῶν μαθηματικῶν ὑπολογισμῶν, καταλήξας εἰς τὴν βεβαίαν κατ' αὐτόν, ὑπόθεσιν, ὅτι πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἄλλος πλανήτης ἀόρατος, κείμενος πέραν, εἰς ὁρισθείσαν μαθηματικῶς ἀπόστασιν, μὲ ὄγκον ἐπίσης ὁρισθέντα καὶ μὲ ἀνάλογον ἐπίθεσιν ἐξέλιξος. Εἰς τὴν δι' ἀριθμητικῶν πράξεων ὑπολογισθεῖσαν αὐτὴν ἀπόστασιν καὶ θέσιν τὸν εἶδεν ἀμέσως κατόπιν τὸ ὀδηγηθὲν μεγαλύτερον τηλεσκοπίον ἄλλου ἀστρονόμου καὶ ὁ νέος πλανήτης μας ὠνομάσθη Ποσειδῶν. Ὅτι λοιπὸν δὲν βλέπει ἡ ὄρασις καὶ τὸ τηλεσκοπίον, τὸ βλέπουν τὰ μαθηματικά καὶ τὸ ζυγίζουσι μάλιστα, ἡ δὲ ἀλήθεια, ἡ ἀκωλύτως καὶ ἀνέτως κυκλοφοροῦσα εἰς τὸ ἄπειρον κρᾶτος τῶν ἀριθμῶν, ἐπιβάλλεται καὶ εἰς τὸν τυφλόν. Μήπως θὰ ἔχανε τίποτε ἡ ἀλήθεια, ποῦ εὖος τὸ μολυβδοκόνδυλον τοῦ Λεβεριὲ μὲ τὴν ἀσφαλεστάτην λογικὴν τῶν ἀριθμῶν, εἰδὲν δὲν ἐφθασε μέχρι τοῦ Ποσειδῶνος ἢ δευτέρου πλανήτου;

Ἡ ἀρειγνῆτος παλαιοντολογία, ἡ ἐξερευνησις τῶν γηίνων στρωμάτων μὲ τὰ τυχεῖα εὐρήματα, αἱ παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς ἐμβρυογενείας καὶ παικίλων ἄλλων θεμάτων, τὸ μικροσκοπίον καὶ τὰ παντοειδῆ πειράματα ἀποκαλύπτουν ὄλονεν βραδέως καὶ ἐπιμόνος μερικὰ ἐκ τῶν ἀφανῶν καὶ κρυπτεμένων. Μεθ' ὅλας ὅμως τὰς ἀποκαλύψεις, δὲν θὰ λείψουν ποτὲ οἱ βλέποντες πάλιν μόνον χάσματα καὶ ἀνωμαλίαι. Δίδει δὲν ἔχομεν βέβαια τὴν ἀξίωσιν νὰ εὐρωμεν καὶ ἀντιγράψωμεν τὸ σχέδιον τῆς ἐξελίξεως τῆς ζωῆς, τὸ κατασκευασθὲν λεπτομερέστατα ὑπὸ τοῦ δημοιοργοῦ. Διὰ τὸν ἀνθρώπον ἀρκετὸν θὰ εἶναι ν' ἀρκῆται εἰς τὰς γενικὰς γραμμὰς, ἀφοῦ ἡ λογικὴ τῶν ἀριθμῶν εἶναι δυστυχῶς ἀναρμοδιὰ εἰς ἐρευνὰς ἀπαιτούσας τὸ κριτήριον ἀφῆς καὶ ἐράσεως. Εἰς αὐτὰς μόνον οἱ βλέποντες μὲ τὰ μάτια παύουν νὰ εἶναι τυφλοί· εἰς τὰ μαθηματικά καὶ οἱ μὴ βλέποντες δὲν εἶναι τυφλοί, ἀφοῦ εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν καὶ τὰ πάντε ἀισθητήρια διατελοῦν περιττὰ καὶ ἀχρηστά. Ἄλλως τε, τὰ ἀισθητήριά μας εἶναι τόσον περιορισμένα, ὅσοι εἰς ἐλάχιστην ἀπόστασιν χάνονται αἱ λεπτομέρειαι καὶ ὀλίγον περαιτέρω χάνονται τὰ ἀνεκαίμενα. Πέραν ὅμως τοῦ χώρου τῶν ἀισθησῶν, τὰ δι' αὐτῶν κενημένα καταγράφεται ἡ λογικὴ καὶ προχωρεῖ, καὶ εἰς αὐτὴν ὀφείλομεν τὴν κατανόησιν μερικῶν μόνον γραμμῶν ἐκ τοῦ ὅλου σχεδίου.

Τὸ τρίτον ὅμως συμπέρασμα τοῦ συγγραφέως, ὅτι ἡ ἐξέλιξις τῶν φαινομένων ἐν τῷ πνευματικῷ καὶ ἠθικῷ κόσμῳ δὲν συναποφέρει ἀναγκαιῶς τὴν πρόοδον, εἶναι σφαλῆρον καὶ ἐλέγχεται ὑπὸ τῆς ἱστορίας. Ἡ πρόοδος ἐνταῦθα εἰδικώτερον καλεῖται πολιτισμός, ἡ δὲ ἱστορία μὲ τὸν ἐγγράμματον προβολέα τῆς φωτίζει μᾶλλον ἢ ἦτοιν εὐκρινῶς 8000 ἢ 4000 ἐτῶν βίον καὶ πρόξεις ἀνθρώπου ἐν κοινωνίᾳ καὶ πολιτείᾳ, μὲ τὸν ἐντελέστατον δὲ προβολέα ἐργασιῶν, τάφων καὶ διαφόρων μνημείων τοῦ προϊστορικοῦ ἀνθρώπου, ἀμυδρῶς δεικνύει τὸν τρόπον τοῦ βίου καὶ τὰ ἦθη του ἐπὶ τινὰς χιλιάδας ἐτῶν ἀρχαιοτέρων.

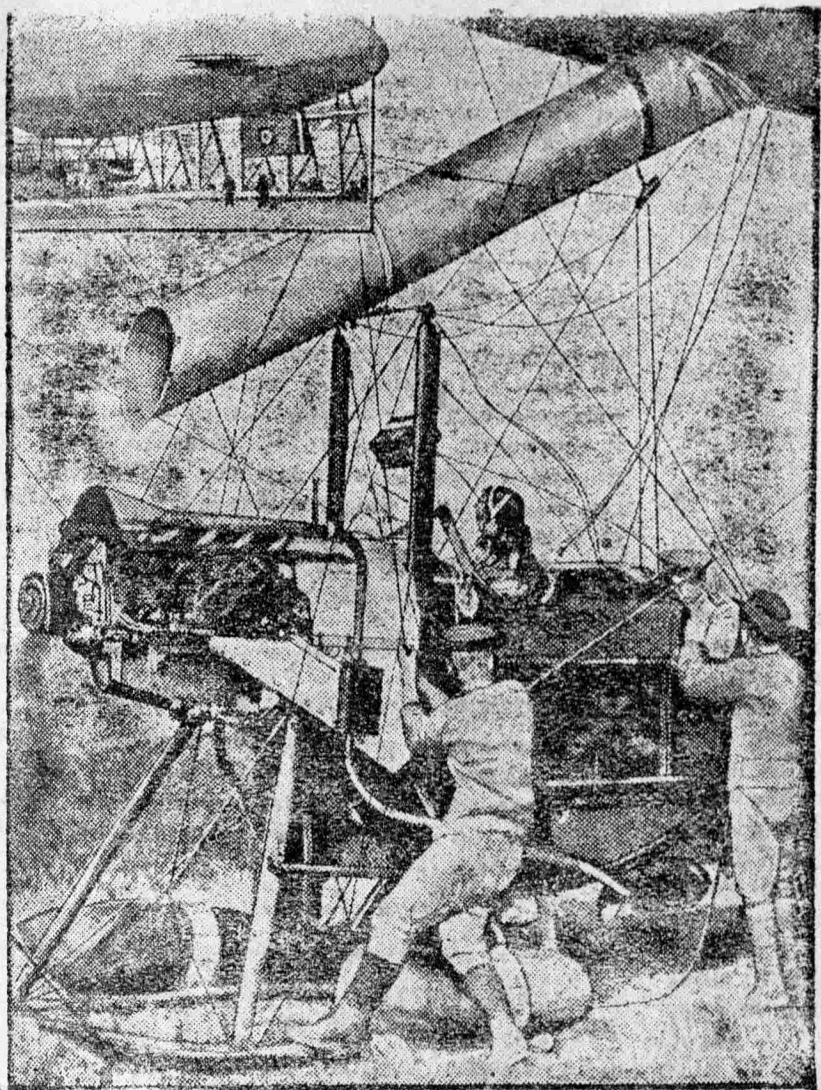
(ἀκολουθεῖ) Γ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΝΗΣ, δικηγόρος.

Η ΧΑΛΚΗ
ΚΑΙ ΑΙ ΜΟΝΑΙ ΑΥΤΗΣ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 768)

Ὁ Σκουδίτης ἐν τῇ ἐπιστολῇ αὐτοῦ, ὁποῦ ἐν ἀρχῇ συγκαίρει αὐτὴν καὶ τὸν υἱὸν τῆς ἐπὶ τῇ ἐπιστροφῇ αὐτῶν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν, δηλοῖ, ὅτι δέγεται αὐτοῦ εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν. «Σὲ τε, λέγει, τὴν κυρίαν Δέσποιναν, τὸν τε κύριον Δεσπότην, σὺν τοῖς λοιποῖς εὐσεβεῖς κλάδοις (τὰς ἐπιζώσας θυγατέρας δηλαδὴ), καὶ εἰς δεδῶμεθα καὶ συνεισκηνομεν τῷ μίσει τῆς Ὁρθοδοξίας· μᾶλλον δὲ τῇ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἤνοιξας ὑμᾶς πρὸς τὴν κατεπίνοιαν ἡμῶν προσκυνοῦμεν ὑμῖν», ἀλλ' ὁ Θεόδωρος ἔχει καὶ παράπονα κατὰ τῆς βασιλείσεως, διότι αὐτὴ συνετέλεσεν, ὡς ἠνόμισεν, ἵνα οἱ μοναχοὶ διωχθῶσι τῆς μονῆς αὐτῶν, δ-ὰ τοῦτο καὶ προσετίθεισιν: «ἐπειδὴ δὲ ἀπεδόθη ὑμῖν παρὰ τοῦ μεγάλου βασιλέως (τοῦ Τραπεζοῦ) ἡ νῆσος τῆς Χαλκίδου ὡς κατοικητήριον διαίτης, οὐ μικρῶς ἐλύπησεν, οὐχ ἡμᾶς μόνον, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς τῶν πατέρων, οὗτοι ἀδελφότης ὅλη σὺν καθηγουμένῳ τῆς πόλεως οἰκείας μονῆς ἐξέσθη καὶ γὼν ὄδω κάποιος περιφέρεται». Ὑπανιστάμενος δὲ τὰ ὅσα ἄλλοτε αἱ κακαὶ γλώσσαι ὑπεψιθύριζον κατὰ τῆς βασιλείσεως Θεοδοσίας, σχετικῶς πρὸς τὸν σύντεκνον αὐτῆς καὶ ἦδη αὐτοκράτορα, ἐπάγεται: «καὶ ὠφθησαν ἀνοίγοντες γλώσσας ἐπὶ προτέραις δυσφημίαις» ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ Θεοδοσία πρότερον ἔσπευσε νὰ ἀπολογηθῇ πρὸς τὸν ἱερὸν Θεόδωρον, δικαιολογησάσα τὴν ἐν Χάλκῃ διαμονὴν τῆς, ὁ Θεόδωρος ἀπαντῶν: «Ἐπειδὴ δὲ ἀπελογίσασθε διὰ τοῦ πνευματικοῦ ἡμῶν υἱοῦ Κλήμεντος τοῦ εὐλαβεστάτου ἡγουμένου, οὕτως καὶ οὕτως ὑπάρξει τὴν ὑπόθεσιν ἐκ βασιλικῆς ἐξουσίας, ἀπελύθημεν τῆς λύπης· τοῦτο δὲ παρακαλοῦμεν, ὅσον ἐνδέχεται ἐκβιάσασθε ὑμᾶς, θεραπεύσαι τὸ ἄλγος τῶν ἐξιόντων». Ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς δὲ αὐτῆς ἐρεϊδόμενος, μετὰ τολμῆς ἐπαύεται τὴν μονὴν τῶν Δεσποτῶν μὲ τὴν μονὴν τῆς Χαλκίδου. Ἄλλ' ἴσως μοῦ παρατηρήσῃ τις:

— Καὶ διατί νὰ μὴ παραδεχθῶμεν, ὅτι ἡ αὐτοκράτειρα Θεοδοσία διέμεινε ἐν ἄλλῃ μονῇ ἐπὶ τῆς Χάλκης, ὡς λόγου χάριν ἐν τῇ μονῇ τῆς Παναγίας; Ὅχι! θ' ἀπαντήσω· διότι κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτῆν καὶ τινὰς αἰῶνας ἴσως βραδύτερον ἐν Χάλκῃ, φρονῶ, ὅτι ὑπῆρχε μία μόνη μονή· καθὼν νὰ ὑπῆρχον κελύβια ἢ σπήλαια ἢ ἡσυχαστήρια ἢ ἀπλῶς κατοικητήρια μοναχῶν, ἀλλὰ μόνη τελεία, ἐπαναλαμβάνω, ὑπῆρχε μία καὶ μόνη: ἡ ὑπολέμπτουσα τῇ θέσει τοῦ τόπου τῶν κυκλόθεν νήσων, διότι Θεόδωρος ὁ Σκουδίτης, γράφων περὶ τοῦ καθηγουμένου Ἰωάννου, δὲν τὸν ὀνομάζει ἡγουμένον αὐτῆς ἢ ἐκαίνης τῆς μονῆς, τῆς Παναγίας, λ. γ., ἢ τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀλλὰ γενικῶς τῆς Χαλκίδου, τῆς μοναδικῆς δηλονότι καὶ γνωστῆς εἰς πάντας ποιεῖ τῆς νήσου αὐτῆς. Ἀλλὰ καὶ πάντοτε, ὁσάκις λαμβάνει ἀφορμὴν νὰ ὀμιλήσῃ περὶ μονῶν ἐν Χάλκῃ, οὕτως ἐκφράζεται: «μονὴ Χαλκίδου». Ἐπειτα δὲ καὶ εἰς τὴν τελευταίαν περιπέτωσιν, καθ' ἣν ἀδελφότης ὅλη σὺν καθηγουμένῳ ἐξέσθη τῆς οἰκείας μονῆς, ἐν ὑπῆρχεν ἐπὶ τῶν νήσων καὶ ἄλλη μονή, ἡδύνατο κάλλιστα καὶ ἡ ἀδελφότης καὶ ὁ καθηγουμένος, ἀντὶ νὰ περι-

Νέον ἀγγλικὸν ναυτικὸν
ἀερόστατον
πρὸς καταπολέμησιν τῶν
γερμανικῶν ὑποβρυχίων

Χάρτης τῶν μεταξὺ
Ουᾶζ καὶ Μᾶρν μαχῶν.

πλανῶντες εἴθε πᾶσις, ἀγλούσινα νὰ μεταβῶ-
σιν εἰς αὐτὴν καὶ νὰ ἐξακολουθήσωσι τὸν μοναχι-
κὸν αὐτῶν διάυλον, καθὼς πολλάκις συμβαίνει,
λίαν φυσικῶς, ἄλλως τε, εἰς τοιαύτας περι-
στάσεις.

Μὴ ἐπιθυμῶν νὰ καταχρησθῶ τῆς φιλοξενίας,
τὴν ὁποίαν μετὰ τόσης λεπτότητος τὸ ἀγαπητὸν
‘Απ’ ‘Ολα» παρέχει εἰς τὰς στήλας αὐτοῦ διὰ τὰς
ἡμᾶς μελέτας, παραλείπω τὴν ἐξέτασιν τοῦ : πῶς
ἢ μὴ ἡμῶν προσέλαβε τὴν ἐκπονησίαν τῶν Δε-
σποτῶν, ἀφοῦ, ἄλλως τε, ἐν ἐκτάσει πραγματεύο-
μαι εἰς τὸ προσηκῶς, ὡς ἐλπίζω, δημοσιευόμενον
περὶ Χάλκης ἔργον μου· δ. ἀ τούτο, συγχεσθαι τῶν
τὰ περὶ τῆς μονῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος γραφέντα.
Ἰσχυρίζομαι, οὖν, ἢ μὴ τὴν αὐτὴν πηλὸν πρὸ τοῦ
Ἱεροῦ Φωτικῆ Ἰδρυθείσα ὑπὸ τῆς Εἰρηνῆς Ἰσως ἢ
ἐτέρου εἰνός τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων καὶ
ἀντικατοχρηθείσα καὶ τελειοποιηθείσα κατὰ τὰ
τέλη τοῦ 8ου ἢ ἀρχῆς τοῦ 9ου αἰῶνος ὑπὸ τοῦ
καθηγητοῦ τῆς Χαλκίδος, τοῦ κλεινοῦ Ἰωάννου,
ἐκαλεῖτο κατ’ ἀρχὰς γενικῶς μονὴ τῆς Χαλκίδος
καὶ βραδύτερον, ὅτε διέτριβεν ἐν αὐτῇ ἡ Δίσποινα
Θεοδοσία μετὰ τῆς οἰκογενείας αὐτῆς, μονὴ τῶν
Δεσποτῶν, καὶ παρακαλῶ οὐδένα νὰ ἐκπλήξῃ
ἢ μεταβάπτισις αὐτῆς, διότι εἶ-αι μοιροῦν, φαίνε-
ται, διὰ τὴν μονὴν ἡμῶν ἐκείνη, ὡς θὰ ἴδω-
μεν ἐφ’ ἑξῆς, κατὰ πᾶσαν νέαν ἀνακαίνισιν νὰ λαμ-
βάνῃ καὶ ἰδιαιτέραν ὀνομασίαν.

(ἀκολουθεῖ)

† ‘Ο π. Μ. Πρωτοσύγκελλος ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ

ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟ ‘Ολα’

Ἡ δ. Ζωὴ Μελανδινῶ, διευθύντρια τῶν ἐν
Ἐπιβάταις Ἀρχιεπισκοπικῶν Ἐκπαιδευτηρίων, εἰς
ὄγδοον κατάλογον, ἐνέγραψε
τὸν κ. Σωτήριον Σταυρίδην (ἐν Σηλυβρίᾳ).

Ἡ κ. Δήμητρα Α. Παρσίδου, ἐν Ἀδῶ καζάρ,
τὴν κ. Ναυσικάν Κανταρτζόγλου (ἀπόθι),
> > Εὐτυχίαν Γριμάλδην >
τὸν κ. Παντελεὼν Ζαυνοπούλου >

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΜΑΤΙΕΣ

— Δὲν ὑπάρχει γλυκύτερον ἀπὸ τὸ γυναικίον
βλέμμα!

εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εἰπῇ, ὅταν ἴδῃ μιὰ γυναίκα,
ποῦ ὁμιλεῖ τρυφερὰ εἰς εἶνα ἄνδρα, κάθε ἄλλον
βέβαια, παρὰ τὸν σύζυγόν της.

Καὶ θὰ ἔχῃ δίκαιον ὁ παρατηρητὴς αὐτός, διότι
τότε ἡ γυναίκα κατεβάζει καταρράκτας ὀλοκλήρους
ἀπὸ ζάχαρι, μέλι, σφόδι ἀπὸ τὰς ἀνεπτότους πη-
γὰς τῶν ματιῶν της.

Καὶ ὅμως αἱ ἴδιαι ἐκείναι πηγαὶ τοῦ μέλιτος,
τὰ ἴδια ἐκεῖνα μάτια μετατρέπονται εἰς φοβεροὺς
κροαήτας, σὲ κατὰ πελώρια τηλεβόλων στόματα,
τὰ ὁποῖα ἐξεμοῦν πῦρ, λάβαν καὶ φλόγας.

— Καὶ πότε αὐτό;

— Ὅταν ἡ γυναίκα ἀνταμῶσῃ μιὰν ἄλλην
γυναίκα.

Ἡ γυναίκα μας προχωρεῖ· ἐνόσφ εἰς τὸν δρό-
μον συναντᾷ ἄνδρα, τὸ βλέμμα της εἶναι ὑψηλόν,
γλυκὺ, γελαστό. Ἄλλὰ τῶσπ! ἀφῆς βλέπει εἰς
τὸ ἄκρον τοῦ δρόμου νὰ προβάλλῃ μιὰ γυναίκα
νέα καὶ ὄχι ἄσχημος.

Τὸ βλέμμα της τότε ἀγριεύει, σουρόνει τὰ
φρύδια της, παίρνει κατὰ ἀγέρον, οὖνται τὸ
μειδιάμα καὶ ἐκπέμπονται κεραυνοί.

Εἶναι ἀνάγκη σὲ δύο λεπτά μέσα—ἴσα χρειά-
ζονται διὰ νὰ διασταυρωθοῦν στὸν δρόμον αἱ
δύο γυναῖκες—ἢ μιὰ νὰ περικλείσῃ τὴν ἄλλην, νὰ
ἀντιληφθῇ τὴν φορεσίαν της, τὸ γούσταί της, τὰ
κοσμήματά της, νὰ ἀνακαλύψῃ τὰ ἔλλατάματα
τὰ φυσικὰ καὶ τὰ ἐπίκτητα, καὶ νὰ ἐκμηδενίσῃ
κάθε προσόν της καὶ προτέρημα

Κυτᾶξετε τότε τὰ μάτια, ποῦ σὰς γελοῦσαν
πρὶν καὶ δὲν τὰ ἀναγνωρίζετε τώρα. Ἄπορσιτε
πῶς εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ ἀλλαγὴ. Πότε

ἡ γυναίκα βλέπει φυσιολογικῶς, πότε βλέπει εἰλι-
κρινά, ὅταν βλέπῃ μὲ χαμόγελο ἢ μὲ γλύκα τὸν
ἄνδρα ἢ ὅταν κεραυνοβολῇ μὲ πικρὰ μιὰν της
ὀμόφυλον; Εἶπαν πολλοί, ὅτι ἡ γυναίκα εἶναι
Σφίγξ, τῆς ὁποίας δὲν εὐρέθη κανεὶς νὰ λύσῃ
τὸ αἶνιγμα. Δὲν τολμῶ νὰ γίνω Οἰδίπους ἐγώ.
Μὴ δὲν κρατοῦμαι νὰ ὁμολογήσω, ὅτι καὶ τὰ
κανόνια τῶν 42 καὶ τὰ ὀλμοβόλα καὶ τὰ
μυδραλλιοβόλα δὲν πιάνουν χαρτοσιὰ μπρὸς στὴν
γυναικίαν μάτιαν.

Αὐτῇ, εἴτε χαμογελᾷ, εἴτε κεραυνοβολῇ, πάντα
πληγόνει ἀγίτρευτα.

Τὸ ἀρνεῖσθε;

ΒΑΛΣΑΜΙΑΘΣ

ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ

ΜΕΣΗΜΕΡΙ

Τὰ στάχυα, μισοθερισμένα ἀπ’ ἄκρη ὡς ἄκρη,
τοῦ κάμπου, βρίσκονται κίτρινα, κίτρινα,
ἐνῶ ἀπ’ τὰ μέτωπα τῶν δουλεσιτῶν τὰ ἠλιοκαμένα
τραχεῖ, θαρρεῖς, ὁ ἴδρωσ ἀν τὸ δάκρυ!

Τζορ! τζορ! ἀκοῦς ἀνάμμεσα στὰ φύλλα
τὰ ψέλην ὁ τζιζιζιζι καὶ δὲ θὰ πάψῃ
ὅσο βαστάει τοῦ μεσημεριοῦ ἢ κάψῃ
ἐμεῖ, ποῦ ψέλην πάντα ἡ φιλομήλα!...

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΜΑ

‘Ο ἥλιος ματωμένος πάει στὴν δύση,
σκορπώντας τῆς στερνές του τῆς ἀχτίδες,
ἐνῶ δειλὰ-δειλὰ ἡ νυχτερίδες
πετοῦν τριγύρω μέσ’ στὴν φύση!

Μοσχοβολοῦν τοῦ κάμπου τὰ λουλούδια
κ’ οἱ χωρικοί, ποῦ βόσκαν τὰ κοπάδια,
γυρίζουν ἀπ’ τὰ πράσινα λιβάδια
καὶ τραγουδοῦν παθίτικα τραγούδια!

(Σμύρνη)

ΔΗΜΟΣ ΜΙΑΝΟΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΥ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΥ

ΧΡΥΣΟΣ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ

97

(συνέχεια από σελ. 762)

Ο Θέμης την έπαύριον άνέμενε τον Εϋδημον. Είς τός δέκα άκριβώς παρουσιάσθη ο νέος.

Είχε προηγουμένως περάσει από τό γραφείον και είχε μελετήσει τον φάκελλον κάποιας προσεχούς δίκης· τον έφρασε εις τον Θέμην διά τή ζητήση επί τινων σημείων την γνώμην του. Δέν είχε συναντήσει την Δώραν. Ήτο πρωί και άρκετά άκατάλληλος ή ώρα, ώστε να την έπισκεφθῆ.

Ο Θέμης τον ύπεδέχθη εις τό Ιδιαίτερον γραφείον του. Ωμίλησαν έντενώς δι' όλα τή ζητήματα της ήμέρας, δι' όλας τός δίκας και τός ύποθέσεις του γραφείου και εϋθύς ως είδεν ο Εϋδημος, ότι όλα τή θέματα ένεινα έξηγητήθησαν, έσημάθη διά τή άναχωρήση.

— Όχι, Εϋδημε, του είπε, δέν θα φύγης. Έως τώρα έμιλήσαμε για της ξένης έννοιες· ήλθεν ή ώρα να μιλήσουμε και διά σέ.

— Σας άκούω, κ. Θέμη.
— Φίλε μου, καθώς σου έλεγα και χθές, εϋρίσκει εις την άρχην του σταδίου σου ή άρχή σου έπήρθε πολύ καλή. ύπήρξες Ικανός και τυχερός. Πρέπει επάνω εις την άρχην αυτήν να στεριώξης τό μέλλον σου, πρέπει να χρησιμοποίησης όλα τή στοιχεία, που είμπορεί να σου δώση ή κοινωνία σήμερα διά την ύποστήριξιν σου. Και μάθε, ότι ή καλλίτερα ύποστήριξις δι' ένα νέον είναι είς καλός γάμος. Τό φρονείς;

— Με κάποιαν αίρεσιν βέβαια...
— Άφησε αυτές τός αίρέσεις—είναι της ήλιμίας και του ρομαντισμού—και άκουσε την φωνή της πρακτικότητας. Λοιπόν, ή φωνή της πρακτικότητας λέγει: να εϋρης μίαν κόρην μορφωμένην, ευγενή, κομψήν, αλλά πρό παντός της σεϊράς σου, του κύκλου σου και οικουγενείας, ή όποία να είμπορῆ να σου φανῆ χρήσιμος, όχι μόνον με τή χρήματά της, αλλά και με την ήθικήν της ύποστήριξιν.

Ο νέος έν παρετήρησε με προσοχήν και χωρίς συγκίνησιν, ο δε Θέμης έξηκολούθησεν:

— Άγαπητέ μου, έχεις πολλήν ευφύιαν και γνώσεις, άλλ' αυτά δέν φθάνουν, διά να σοῦ δώσουν την άληθινήν εικόνα της κοινωνίας. Δι' αυτό χρειάζεται ή πείρα, ή όποία έρχεται μόνον μαζί με τή χρόνια. Άκουσα, λοιπόν, τί λέγει ή πείρα.

— Και τί λέγει ή πείρα;
— Λέγει τό εξής: ότι κόνεις εις την σημερινήν κοινωνίαν δέν άφοσιόνεται, άν δέν έντοση ότι προάγει ένα άλλον, προάγει και αυτό τό συμφέρον του. Μόνον εις τή μυθιστορήματα εϋρίσκομεν άνθρώπους, οι όποιοι άφισρώνονται εις την φιλίαν και όταν ακόμη ή φιλία αυτή τους είναι επικήμιος. Είς την άρχαιότητα λέγουν, ότι ύπήρχον και τή παλαιοντολογικά κτήνη; Τώρα μόνον τους σκελετούς των εϋρίσκει ή επιστήμη. Έλεγα, λοιπόν, ότι ή σημερινή φιλία και ή ύποστήριξις διδεται με άντισταθμίματα και με άνταλλάγματα. Έχεις ανάγκην της φιλίας ενός μεγάλου σπιτιού και του κύκλου του· είσαι νέος είσαι ξένος, είσαι άπειρος. Με μίαν συγγένειαν θα παύσης να έχεις όλα αυτά τή μειονετήματα. Θα είσαι ο γαμβρός του κ. Τάδε. Θα έχεις όλην την ύποστήριξιν των Ιδικών του, θα διαθέσης την περιουσίαν του και όλα αυτά με τί; με έν άντάλλαγμα, τό όποιον και ου θα θεωρῆς ως σπάνιον δώρον, λαμβάνων σύζυγον την κόρην του.

— Κύριε Θέμη, μου επιτρέπετε να σας εκφράσω την γνώμην μου;

— Ναι, την άκούω.
— Θα σας έλεγα, λοιπόν, ότι θα ήτο πολύ καλόν, τουλάχιστον εις τή σπείρα μας, να εκόμνημαν να μη ύπήρχεν ο νόμος αυτός της συμφεροντολογίας. Την θεάν αυτήν την λατρεύομεν εις τός ύποθέσεις μας, εις τον έξωτερικόν μας βίον, παντού· α; μη της δώσωμεν έλευθέραν την είσοδον εις την οικογένειαν. Η οικογένεια α; μείνη άγνή από την πνοήν της οικτρής αυτής θεότητας. Η οικογένεια α; άπολυτρωθῆ από την καταδυναστευσίν της έκείνην. Άς χειραφετηθῆ τό σπίτι. Οικογένεια, ή όποία δημιουργείται με συμφεροντολόγους ύπολογισμούς, είναι κατάστημα ή γραφείον· δέν είναι ή τρυφερά έστία, την όποιαν πηγυεί τό αίσθημα και ή εκτίμησις. Κύριε Θέμη, είμαι νέος και άπειρος· μου τό είπете, τό όμολογώ, άλλ' έσχημάτισα μερικώς πεποιθήσεις διά την ζωήν. Μία εξ αυτών είναι και ή πεποίθησίς μου διά τον γάμον.

(άκολουθεί)

Κατάστημα τροφίμων ή «Αύγη».

Πωλεί καφέν γηνοιώτατον, ποιότητας άρίστης, μαβουρδισμένον. Η δικά γρ. 400

Τό κατάστημα προσφέρει 500 λίτρος εις τον ύποδείχοντα, ότι ο καφές δέν είναι γηνοίος ή έχει τό ελάχιστον έλάττωμα.

Γαλατά-Σερδί (έναντι της Παριζιάνας).

Όσοι πάσχετε από τό στομάχι και τή έντερα, άποταθήτε εις τον ειδικόν στομαχολόγον Ιατρόν

ΜΑΜΜΕΛΗΝ

Πέραν, όδός Θεάτρου, άριθμ. 11.
Δέχεται 2—5 μ.μ.— Τηλέφ. Μπέγιογλου 2275.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΜΑΙΡΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

(συνέχεια από σελ. 770)

— Άφήσατε, αφήσατε, είπεν ή Μαίρη με φωνήν πνιγομένην από τους λυγμούς. Μη μου είπητε τίποτε, δέν σας κατηγορώ πλέον διά τίποτε άλλο από την τελευταίαν σας σκέψιν του να με πλουτίσετε διά να παρηγορηθώ! Α! αυτό είναι πολύ σκληρόν! Έρρωίσε, είμαι τόσον ταπεινωμένη, ώστε μου φαίνεται, ότι δέν θ' άνυψωθώ ποτέ!

Ηθάλσε, δικαιολογούμενος διά την σκέψιν, την όποιαν του απέδιδεν ή νεάνις, να της δώση να έννοση τή αίτια της άπογοητεύσεως και της φρίκης του. Έπατέλαθεν όλο τό παρελθόν των, της εξήγησε πέν ό,τι από της πρώτης ήμέρας τον εϋθίσε και τον προσέβαλε, καιτοι ήσθάνετο εαυτόν, ότι ήτο συγκινημένος και ότι έσύρτετο προς αυτήν.

Επειδή δε ο νέος έδίσταζεν επί τινων σημείων,
— Ειπήτέ τα όλα, είπεν ή Μαίρη, κρύπτουσα διά των χειρών τό πρόσωπον, ειπήτέ τα· θέλω όλα να τή μάθω.

— Δυστυχώς τή είξεύρατε όλα, Μαίρη, και δέν είχετε ανάγκην να σας τή ένθυμίσω πάλιν. Έχω πολλήν ευθύτητα εις την ψυχήν και ή προσκόλλησις μου ήτο πολύ άληθής, ώστε να μη είμπορῶ να κρύψω την όργήν μου ή την άπαρέσκεψιν μου όσάκις την προκαλέσατε. Και όμως έγελήσατε με τός παρατηρήσεις μου, και πρό όλίγου ακόμη είσθε έτοιμη να γελήσατε ακόμη και διά τό μέλλον. Ίδου τί καθιστά την έννοσίαν μας άδύνατον. Δέν θέλω να αισθάνωμαι τον εαυτόν μου, ότι είμαι δούλος και εξηρημένος από την

γυναίκα, ή όποία θα φέρη τό όνομά μου. Θέλω να είμαι ο άρχηγός της οικουγενείας ο κύριος του σπιτιού μου. Με ύπεβδάζετε έλαφρότατα εις τον ρόλον του δούλου ή της κουβερνάντας και θα προτιμήσω να καταθραύσω να πάντα παρά να παραιτηθώ και να καταρρίψω την αξιοπρέπειάν μου.

Έσταμάτησε προς στιγμήν, ένύσταξε κατά πρόσωπον την κόρην, διά να ίδῆ εις αυτό την έντύπωσιν των λόγων του, έπειτα έξηκολούθησε:

— Δέν ύπάρχει έρως, ο όποιος είμπορεί να άντιστῆ εις μίαν γελοίαν κατάστασιν· ίδου διατί κατελήφθη από άηδίαν διά την με τό παραπάνω άμερικανικήν ζωήν σας, διά τό άπολυταρχικόν ύφος σας, διά τό φιλοκίνδυνόν σας, τό όποιο δαπανάται εις βίρος των άλλων· δι' αυτό έπίσθη, ότι θα έδέχεσθε την ευχαρίστησιν να κατάχετε τή όρυχείν, να ενεργήτε και να διευθύετε εις την θεσίαν μου.

Είτε διότι ή Μαίρη δέν ήθάλσε να τον διαψύση, είτε πάλιν διότι τό μάθημα διαισέδωσε μέχρι των μυχιών της καρδιάς και της συνειδήσεως της, διά τούτο κατεδυναστεύσε την επανάστασιν της ματαιοδοξίας της και γονυπετούσα πρό του Μονταρέ με άκατανίκητον χόριν,

— Συγχαρησατέ με διά τό κακόν, που σας έχω κάμει, είπε με παραφοράν. Ω! ναι, σας έκαμα να ύποφέρετε φοβερά· είμαι κακιά, είμαι τρελλή, είμαι έγωίστρια και άνόητος και σκληρά· έχω όλα τή άδικια, όλα τή έλαττώματα· κακώς σας ήγάπησα, αλλά τουλάχιστον σας ήγάπησα περιπαθώς και χάνετε μ' έμε μίαν θεομήν σύτροφον, την όποιαν δέν θα επανεύρετε· τόσον τό καλλίτερον για σας. Άλλοίμονον! Θα είσθε του λοιπού πλέον ήσυχος και πλέον έλεύθερος, άν μη εϋτυχέστερος. Ναι, είσαι δικαίωμα σας, και ίσως τούτο είναι καλλίτερον. Δέν άποδέχομαι την περιουσίαν σας· ως μη όμιλώμεν πλέον δι' αυτήν, και ή ιδέα της με προσβάλλει· δέν θέλω να σας παλήσω την έλευθερίαν σας· σας την παρέχω και άνανκῶ την Ιδιαίτην μου. Δέν είξεύρω τί θα την κάμα, αυτό είναι άδιάφορον. Κατηγορώ

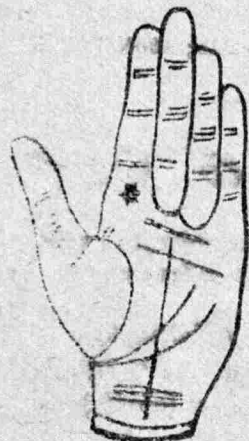
τον εαυτόν μου και τον μισώ· δέν είμπορῶ πλέον να τον αγαπήσω, αφού σας είμαι μισητή.

Η Μαίρη έκλαιεν, έφαινότο έρεθισμένη, άπελπισ. Ο Έρρωίκος την άνεσήμωσεν από των πρώτων της λόγων και την έκράτει εις τους βραχιόνάς του, χωρίς να συλλογίζεται, ότι ή άνησυχία του και ή συμπάθειά του δέν θα κἀνεπαυον τον έρεθισμόν της έκείνον. Αίφωνε έβαλε τό χέρι του εις τό στόμα της και με τό άλλο έτοιμασε τό περίστροφον. Ένα ξερό κλαδί είχε σπασθῆ πίσω των από κάποιον ζῦον ή άνθρωπον.

(άκολουθεί)

ΖΗΤΕΙ θέσιν δεσποινίς όμογενής, άναλαμβάνουσα να διακαιδαγωγήση και μορφώση τέκνα ως είς εκδιδασκαλίσα. Κατέχος και της Γαλλικής, είναι έφοδισμένη με άρίστους συσκάσεις και διαθέτει πολλά προσέκτα. Πληροφορία παρ' ήμιν.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ο ειδικός περί την χειρομακρίαν κ. Jean Paul δέχεται καθ' έκάστην εις την κατοικίαν του: Μπέγιογλου, Μπεγγιούκ Παρμάν Καπού, όδός Αζαμτζή, άρ. 7. Ο επιστήμων ούτος διά της χειρομακρικῆς του δυνάμειος κατορθώνει να εξακριβώση τή παρόντα, να προείδῃ τή μέλλοντα και να μεταβάλῃ την τύχην των συμβουλευομένων αυτών. Η χειρομακρία, ή άρχαιότερη των επιστημών, επικυρωθεί από την φύσιν των κινήσεων Πηδός διακρίσεων της Ικανότητας και της έμψυχου χειρομακρίας, έκπαθεύει και πρό αυτών.

διακρίσεων της Ικανότητας και της έμψυχου χειρομακρίας, έκπαθεύει και πρό αυτών.

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

Ἀφιερῶται Δ. Κ.

Ἡ παρηγορία εἶναι μία ἀπὸ τὰς μεγαλειότατας ἀνάγκας τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, τῆς τόσα δεινὰ ἀνά τὰς διαφορούς φάσεις τῆς ζωῆς ὑπερφούσης. Μετὰ τὴν ἐλπίδα, εἶναι εἰς τῶν κυριωτέρων παραγόντων τῆς ἠθικῆς αὐτοσυντηρήσεως κατὰ τὰς ἀλλεπαλλήλους ἐναλλαγὰς τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς δυστοχίας, αἱ ἀπαντες δοκιμάζομεν. Εἶτε οἰκρά λυπηρῶν γεγονότων, ἢ ριζικὴ μετεβολὴ τῶν ἠθικῶν ἢ ὕλικῶν συνθηκῶν τοῦ βίου ἀφαιρέσει τὴν εὐτυχίαν μας, εἶτε ἀπλοῦν δυσαρδέτου φύσεως ἐπεισόδιον, ἐνοκῆσαν μέσῳ αὐτῆς, μᾶς πληρώσει πικρίας καὶ μᾶς παρουσιάσει τὴν ἀντίθετον τῶν πραγμάτων ὄψιν, ἢ πρῶτη ἀπόπειρα, εἰς ἣν ὀρμηφύτως προβαίνομεν, εἶναι ἢ ἐπίταξις ἐλαττώματος τῆς δυσαρδέτου ἐν τῇ ψυχῇ μας ἐντυπώσεως, ἢ ἀναζήτησις ταυτέων τῆς παρηγορίας.

Τὰ μέσα, αὐτὰ πρὸς ταῦτα μεταχειριζόμεθα, εἰσὶ διάφορα, ποικίλλοντα ἀναλόγως τοῦ χαρακτήρος καὶ τῆς ψυχικῆς διαθέσεως ἑαυτοῦ. Οἱ μὲν, ἐπιιδιδόμενοι ὀλοψύχως εἰς ἣν ἀσχολοῦνται ἐργασίαν, ἐπιζητοῦσιν ἐν αὐτῇ τὴν λήθην διὰ τῆς ἀπασχολήσεως τῶν πνευματικῶν ἢ σωματικῶν αὐτῶν δυνάμεων, οἱ δὲ—καὶ οὗτοι ἀποτελοῦσι μίαν μεγάλην πλειοψηφίαν—εὐρίσκουσιν ἀνακούφισιν μόνον ἐν τῷ σταθμῷ συγκρατισμῶν προσώπων προσφιλῶν, ὧν ἡ μεγάλη ἠθικὴ δύναμις καὶ τὸ ὑπέροχον τοῦ χαρακτήρος, ἀπιδρώντα ἐπὶ τῆς ψυχῆς τῶν ἄλλων, ἐπιφέρουσιν ἐν αὐτῇ αἰσθητοτάτην μεταβολήν. Συχνάκις δὲ παρατηροῦμεν τοιοῦτους χαρακτήρας—ὧν μόνος προορισμὸς νομίζει τις, ὅτι εἶναι ἢ μέχρι ἐλαείων ἀλτρουισμῶν ἀφοσιώσεως τῶν πρὸς παρηγορίαν τῶν δυστυχῶν τοῦ πλησίον—παρέχοντας ὑπέροχα παραδείγματα δράσεως, πλήρους εὐγενεῶς ἀεταπαρνήσεως.

Ἄλλαι δὲ πόλιν, δυστοχεῖς ὑπάρξαι, ὧν τὰ ἀλλεπαλλήλως διαλυθέντα ὄνειρα ἔχουσι βαθύως πληγῶσαι τὴν εὐαίσθητον, ὅσον καὶ μεγάλην ψυχὴν, εὐαίσθητον λόγῳ τῶν πολλῶν δεινῶν, αἱ ὑπέστησαν καὶ μεγάλην, συνταπὴ τῶν μαθημάτων, αἵματα ἔλαβον, ὄχρυσενται ἐπιμελῶς ὀπισθεν τῶν πόρων τῶν καὶ προβόλλουσι πείσμονα καὶ ὑπερήφανον ἀντίστασιν πρὸς πᾶσαν ἀπόπειραν παρηγορίας, μὴ προκληθεῖσαν ὑπ' αὐτῶν. Δι' αὐτοὺς δὲν δυνατόμεθα μολεταθεῖα νὰ εἰπωμεν, ὅτι ἀποτελοῦσιν ἐξάίρεσιν τοῦ φυσικοῦ νόμου ἀπειαντίας, ὑπόκεινται πλέον ἢ ἄλλος τις εἰς αὐτόν, ἀφ' οὗ παρηγορία δι' αὐτοὺς εἶναι ἀσυνεπής τῆς ἠθικῆς τῶν δυνάμεως, δι' ἣς κατορθοῦσι νὰ διατηρῶσιν ἑαυτοὺς ἐν ἀπομονώσεσι ἢ μόνωσιν τῶν εἶναι ἢ ἰσχύς τῶν κατὰ τὸν Ἴψεν.

Ἐν τῶν τριῶν ταύτων παρηγοριῶν, αἱ μὲν δύο πρῶται παρέχουσι τὰ περισσώτερα παραδείγματα, ἀναφερόμενα εἰς τοὺς συνήθεις καὶ κοινούς χαρακτήρας, ἢ δὲ τρίτη τὰ ὀλιγώτερα, σχετιζόμενα πρὸς τὸν βίον ἀνθρώπων μεγάλων κατὰ τὸ πνεῦμα καὶ τὰ ἔργα, ἢ διαγωγὴ τῶν ὁποίων κατὰ τὰς δυσχερεῖς τοῦ βίου τῶν περιστάσεις δὲν χρησιμεύει ἢ εἰς τὸ νὰ ἐπαληθεύσωσιν αἱ περὶ αὐτῶν κρίσεις τῶν συγχρόνων καὶ μελλουσῶν γενεῶν.

Ἐπομένως οὐδεὶς ὑπάρχει ὁ δυνάμενος νὰ διέλθῃ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνευ ἀκουσίου ἢ ἐκουσίου παρηγορίας, ἣτις, παρέχουσα εἰς τὴν ἀνθρώπινον ψυχὴν τὰ μέσα εἰσθητικῆς ἐλαττώσεως τῶν λυπηρῶν ἐντυπώσεων, αἱ ἐγγραφίζουσιν ἐν αὐτῇ αἱ δυσάρηστοι τοῦ βίου συνθήκαι, κρησιμεθεῖσι ὡς ἀνεξάντητος πηγῇ ἀντοχῆς πρὸς ἀντιμετώπισιν νέων κινδύνων καὶ νέων περιπετειῶν.

(Marius Mille) Θ. ΝΟΜΙΔΗΣ

Διὰ Παθολογικὰ καὶ Παιδιατρικὰ νοσήματα ὁ ἰατρός τοῦ Νοσοκομείου Ἱερουλίου καὶ τοῦ Ἀσύλου τῶν Μητέρων

Γ. ΜΟΣΧΟΣ

δέχεται ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, Ταρλάρμαση, Κερσεστέδζη, 27, καθ' ἐκάστην, ἀπὸ τὰς 2—4 μ. μ. Τοὺς ἀπόρους δωρεάν, ἐν τῷ Νοσοκομείῳ, Τρίτην καὶ Πέμπτην, 9—10 π. μ.

Ἄσ' Ὅλα ΕΥΘΥΜΑ

Μὰ ἐκεῖνος...

Μεταξὺ μνηστήρων. — Ἀγαπημένε μου Τοτό, σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ μὴ θυμώσης. Ὁ πατέρας μου εἶπε νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μὴ ἐρηθῆς. Ζεῦσαι, ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ σοῦ πληρώσῃ τὴν προίκα μὴ διὰ μιᾶς. — Μὰ ἐγὼ ὅμως μὴ διὰ μιᾶς, πρέπει νὰ σὲ νυμφευθῶ !...

Ἀφρημάδα.

— Μὰ, ἀνδρούλη μου, τί προσπαθεῖς νὰ κάμῃς αὐτοῦ; θάλεις τὰ ἀνοίξεις τὴν πόρτα μὲ τὸ τσιγάρο; — Διάβολε! τί ἔκαμα λοιπὸν τὸ κλειδί; νὰ ἰδῆς ποῦ τὸ μεταχειρίσθηκα γιὰ τσιγάρο.

Μεταστροφή.

— Εἶμαι πολὺ στενοχωρημένος. Ἀνεκάλυψα, ὅτι ἡ μνηστὴ μου ἐξοδαῖε οὐτὴν ῥάφτρα τῆς χίλιες λίρας τὸν χρόνον ἀπεφάσισα λοιπὸν... — Νὰ μὴ τὴν νυμφευθῆς; — Ὅχι, καλέ, ἀλλὰ νὰ κάμω κάτι ἄλλο: νὰ νυμφευθῶ τὴν ῥάφτρα τῆς.

Πονηρία.

Μεταξὺ μικρῶν. — Σήμερον δὲν μ' ἀφήκεν ὁ πατέρας νὰ πάω σχολεῖο καὶ μοῦ εἶπε νὰ πῶ αὔριο στὸν δάσκαλο, ὅτι δὲν πῆγα, γιὰτὶ ἀπέκτησα δύο ἀδελφάκια. — Κοιτέ. Μὴ εἰπῆς, ὅτι τὰ ἀπέκτησες καὶ τὰ δύο μοζωμένα. Εἶπε αὔριον πῶς ἀπέκτησες ἕνα ἀδελφεὸν καὶ μετὰ μιᾶς ἑβδομάδα ἄλλο ἕνα; εἶσαι κερδίζεις δυὸ μέρη ἀπ' τὸ σχολεῖο.

Δὲν τὸ ἐπέτυχεν.

Ἄ μάντις. — Αὐτὴ ἡ γραμμὴ εἰς τὸ χέρι σας δεικνύει φανερὰ μέλλουσαν εὐτυχίαν. Μάλιστα, τώρα βλέπω, ὅτι θὰ νυμφευθῆτε διὰ δευτέραν φοράν. Ὁ πελάτης. — Βλακεία! αὐτὸ ποῦ λέτε δὲν συμφωνεῖ διόλου μὲ τὴν ἀλήθειαν. Ἄν θὰ ξανα- νυμφευθῶμεν, θὰ ἦτο τότε ἡ τετάρτη φορά.

Ἀπόδειξις.

Ἡ μαμά. — Ποῖος ἔπιασε τὸ κουτί μὲ τῆς καρμῆλες; Τὸ παιδί. — Δὲν τὸ ἔκαμα ἐγὼ. Ἡ μαμά. — Καὶ πῶς θὰ τὸ πιστεύσω; Τὸ παιδί. — Ἄν τὸ ἔπιανα ἐγὼ, δὲν θὰ ἔμεινε καμμιά.

ΟΙΚΟΣ ΠΩΛΗΣΕΩΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΚΟΥΤΕΛΑΣ

Πέραν, Γαλατᾶ-Σεραῖ, ἀριθμ. 18, παρὰ τὸ Πασαζ δ' Ἐρῶπ.

Ὑποκαταστήματα: Πέραν, Πασαζ Κρητέν, 6. ὁδὸς Τσαμῆ, 19.

Πωλοῦνται ὅλα τὰ δι' οἰκογενεῖας χρειώδη: φουρνεύματα, χρυσοὶ καθρέπται, ζαρδινιέραι, λαμποστάται, πολεσάλαιοι αἰθούσης, κοινῶνος ἐντελεῖς, ἐστιατορίου εὐρωπαϊκῆς κατασκευῆς, ἐπιπλα μουσαροβῆ, πόρτ-μαντῶ, κλειδοκύμβαλα μὲ σιδηροῦν πλαίσιον κλπ. Ἐύκαιρία δι' ἐπιπλώσεις οἰκιῶν. Τιμαὶ ἀφαντάστως εὐθηναὶ ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς.

Φιλανθρωπία.

— Τί βλέπω; ἔρριψες εἰς τὸ κουτί τῶν ἐργῶν ἕνα κουμπὶ ἀντὶ νομίσματος. — Καὶ γιὰτί ὄχι; μήπως οἱ ἐργῶνοι δὲν γίνονται γιὰ τὰ ρούχα τῶν ὀρφανῶν παιδιῶν;

Πολὺς ζήλος.

Κάποιος. — Χθὲς ἀναφέρθηκα σὲ σᾶς διὰ νὰ σᾶς καταγγείλω, ὅτι μοῦ ἔκλεψαν τὸ ρολόγι μου. Ἠπατήθην ὅμως τὸ ἡῦρα σήμερον μέσα στὸ γελῆμο μου. Ὁ ἀστυνόμος. — Ἠλθατε νὰ μᾶς τὸ εἰπῆτε πολὺ ἀργά! ἐμεῖς ἐπίασαμε καὶ τὸν κλέφτη!

ΑΓΑΠΗ

Σ' ἐρημωμένη σκοτεινιά ἦταν ὁ κόσμος βυθισμένος καὶ σὲ μίαν ἄπιστη γωνιά ἕνας Θεὸς παραδομένος. Ἀπ' τοῦ Σταυροῦ τὴν κορυφὴ εἶπεν: «Ἀλλήλους ἀγαπάτε. Γενήτε ὅλοι ἀδελφοὶ ὅπου κι' ἂν εἴθετε, ὅπου κι' ἂν πᾶτε». Καὶ ἔγειραν ὁ οὐρανὸς κι' ἀγάπη ὀλόγυρα ἐχύθη. Τὴν μοῖρασε στοῦ καθενός, στοῦ καθενὸς θνητοῦ τὰ στήθη. Κ' εἶται καθένας νὰ μορῶν ὅλον τὸν κόσμον ν' ἀγαπᾷ, ὅσους θωρεῖ καὶ δὲν θωρεῖ, ὅπου κι' ἂν εἶναι, ὅπου κι' ἂν πᾶ. Κ' ἐγὼ, ἀγάπη μου χρυσοῦ, ἀπ' τ' οὐρανοῦ κι' ἐγὼ τὸ θόλο ἐπήρ' ἀγάπη περισσὴ γιὰ ν' ἀγαπῶ τὸν κόσμο ὅλο. Μὰ τώρα... πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ; ἀντὶ νὰ ζῶ γιὰ τὸν καθένα, ἀντὶ τὸν κόσμο ν' ἀγαπῶ, ἐγὼ ἀγαπῶ μονάχα ἐσένα!

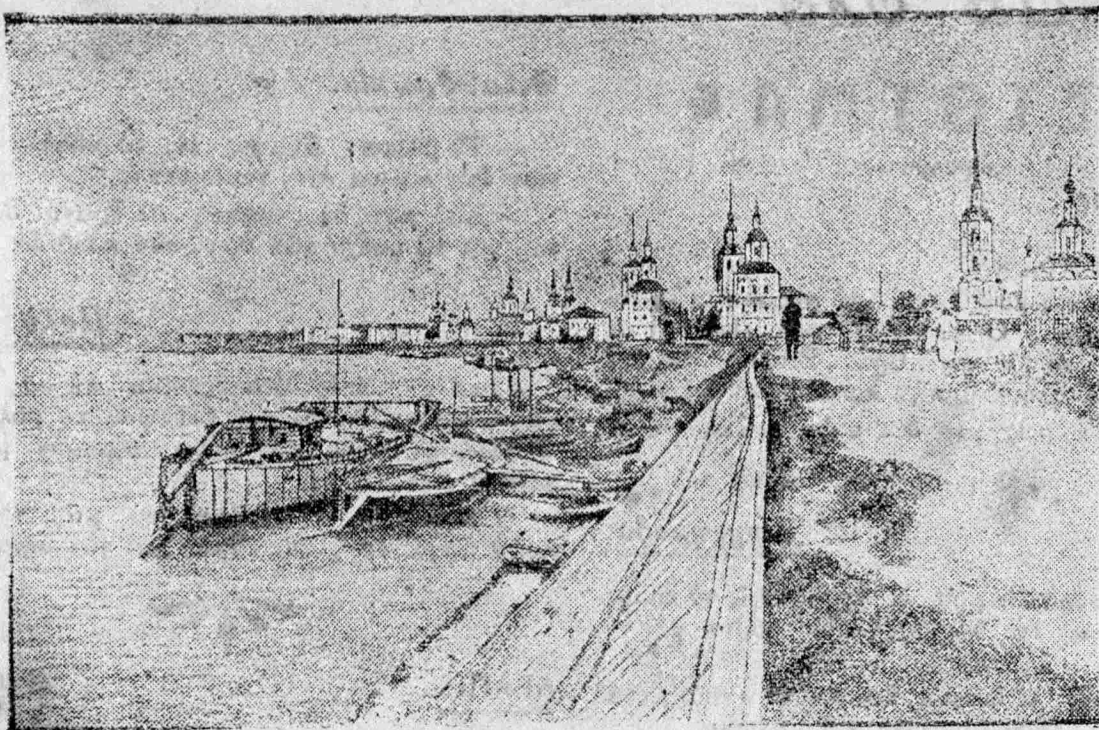
ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ Σπεύσατε ὅλοι εἰς τὸ «ΠΤΙ ΛΟΥΒΡ ΤΟΥ ΠΕΡΑΝ» Ὀδὸς Παναγίας, ἀρ. 5. Μαρκιζέτ χρωματισταὶ διπλοῦ φάρδους γράσια 130 τὸ μέτρον. Τιμαὶ εὐθηνόταται εἰς πάντα τὰ εἶδη.

ΚΑΦΕΣ ΖΑΧΑΡΩΜΕΝΟΣ

Καθημερινῶς φθάνει ἐκ Βιέννης ἐν τοῦ ὀνομι- στοῦ εἰς τὸ εἶδος τοῦ ἐργοστασίου Weimberg & Cie εἰς ταχυδρομικὰ δέματα καφεὲς μὲ ζάχαρι, ἀνώτερος τῶν μέχρι τοῦδε ἐμφανισθέντων ἐν τῇ ἀγορᾷ.

Πωλεῖται χονδρικῶς καὶ λιανικῶς παρὰ τῷ κ. Νικολᾷ Νικουδῆ, ἐν Σταμπούλ. Τουζταίλαρ, ἀριθμ. 14, ἐν Γαλατᾷ, Μεγάλῃ Ὀδῷ, ἀριθμ. 180 παρὰ τῷ κ. Ἠλίῳ Σουλιώτῃ, εἰς τιμὰς ἀνεπιδέκτους συναγωνισμοῦ, ὡς καὶ παρ' ὅσας τελεῖ παντοπωλείους τῆς πρωτευούσης. Διὰ χονδρικὰς πω- λήσεις γίνεται ἀνάλογος ἐπιπτώσις τιμῆς.

Ἡ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μόσχας—Ἀρχαγγέλου κειμένη πόλις Βολόγδα.

Τέως ἀξιωματικοί, παινῶντες ἤδη, κατήνησαν ἐφημεριδοπῶλαι ἐν Πετρούπολει.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΣΤΗΛΗ

ΣΚΙΤΣΑ ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΕΚΔΡΟΜΗΝ

Τὸ βαπόρι ἔτοιμο γὰρ τὴν Πρίγκηπο. Βλέπω τὸν κόσμον στριμωγμένον μέσα στὴν χαμηλοτάβανη σάλα τοῦ βαποριοῦ, καὶ σκέπτομαι, ἂν τὸ ταξίδι αὐτὸ κρέπη νὰ διομασθῇ ταξίδι ἀναψυχῆς ἢ ξεψυχίσματος.

Μία κυρία πλάϊ μου κινεῖ τὸ ριπίδιόν της μὲ τόσην φούριαν, ὥστε παρ' ὀλίγον νὰ μοῦ βγάλῃ τὸ μάτι.

Καὶ δὲν εἶμαι, ὅτι θὰ μοῦ ἔβγαζε τὸ μάτι, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ παρουσιαστικὸν της συμπεριβαίω, ὅτι δὲν θὰ μοῦ ἐπαιρνε οὔτε ἓνα παρντόν. Κάμω τὸν σταυρό μου καὶ σιγοτραγουδῶ κάτι στίχους, ποῦ θυμήθηκα ἀπὸ τὰ «Φθινοπωρινὰ γομιάσια»:

Ἄχ! πῶς σὲ θυμοῦμαι, ὄμορφό μου σπῆτι,
μὲ ἔπιπλα κομπά,
πάνω στῆς καρτέκλες πάντα ξεπλωμένους,
ἔδλεπα ὅλη μέρα ὄνειρα γλυκά!

— Τί ἐβλέπατε, κύριε;

— Ἄχ! κυρία μου! θὰ ἤμην εὐχαριστημένος, ἂν κατάρθω να νὰ φύγω ἀπὸ κοντὰ σας βλέπων! τί νὰ εἶ; πῶ; αὐτὸ τὸ διαβολομένο ἐργαλεῖον, ποῦ βαστάτε...

Μία δεσποινίς κρατεῖ τὸ καπέλλο στὸ χέρι της. Ἄχ! κατεργάρα! Ἄν εἶχες δανεικὰ μαλλιά, θὰ εἶαμεν ποτὲ αὐτὸν τὸν ἡρωϊσμόν;

Αἰφνης τὰ ἄτακτα μάτια μου πέφτουν στῆς πλάτες της, μίαν πλάτη ἀγαμματῶδη, τουλάχιστον ἀπὸ μακρῶν. Τί σοῦ εἶμαι ὅμως κι' αὐτὰ τὰ καρρὲ τῶν γυναικῶν, ἀδελφέ! φλύαρα σὰν τῆς κυρίας των.

Μόλις τὸ ἀντίκρισα, ἄρχισα νὰ μοῦ λέγῃ τὰ ἐξῆς:

— Δύο μέρες τώρα ἔχω τραβήξῃ τὸ διάβολό μου, κύριε! Προχθὲς ἐξ αἰτίας τῆς ἰσπανικῆς γρίπης μὲ κατέκαψε στῆς βεντοῦζες καὶ σὰν νὰ μὴ ἔφθανε αὐτό, ἀπὸ χθὲς τὸ πρῶτ' ὄρος του καὶ μὲ τριβεῖ μὲ ποῦντρα! Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ ψύλλοι

ἔχουν ὀργιάσει ἐπάνω μου καὶ ὅπως μὲ τέτοια χόλια ἐννοεῖ νὰ μὲ βγάλῃ εἰς κοινὴν θείαν.

Ἐκείταξα προσεκτικώτερα: εἶδα τὰ μελαῖα σημάδια τῆς βεντοῦζας καὶ τὸ παχὺ στρώμα τῆς ποῦντρας, ἀνίκανον νὰ τὰ σκεπάζῃ, καὶ εἶπα:

Τί νὰ τὰ κάμω τὰ καρρὲ μὲ τῆ; λεσκὲς τῆς μπλοῦζες, ποῦ τὰ κερμαν ὀλόμαυρα οἱ πολλοὶ καὶ ἡ βεντοῦζες!

Παρακάτω δύο χαριτωμένα πλασματάκια σηκώνουν στὸν ὄμο των τὰ καθελῆκα των.

Τέλος πάντων, ἀδελφέ, μὲ τέτοιους ἀχθοφόρους εἴμπορεῖ νὰ ἔλθῃ κἀνεὶς εἰς συμφωνίαν!

Ἄ χέρια μου κρινόλευκα! ὦ κόρες μαυρομάτες! σηκώσατε κ' ἐμέναντε στῆς μωρωμένες πλάτες καὶ πάρτε ὅ,τι θέλετε: σὲ τέτοιους ἀχθοφόρους χαλάλι κάμω καὶ καρδιά καὶ ἀνυπόκριτους πόρους.

Μία κυρία, ἀριθμοῦσα ἐξηνταδύο ἀνοίξεις, παραπονεῖται διὰ τὸ πλήθος τῶν μυϊῶν.

— Μὰ δὲν εἶναι φαίνεται παράδοξον, κύριε;

— Ποιό, παρακαλῶ;

— Θαρρεῖ κἀνένας, ὅτι ὅλες ἡ μῦγιες κηνηγοῦν ἐμένα ἰδιαιτέρως!

— Αὐτὸ εἶναι φυσικόν, κυρία μου. Αὐτὸ τὸ ἔντομον κηνηγὲ πάντοτε κρέας ἔσθλον!

— Οὐ! νὰ μοῦ χαθῆς, προπέτη!

Ἐννοεῖται, ὅτι ἐχάθηκα πρὶν νὰ μοῦ τὸ εἶπῃ.

Εἰς τὴν ἐπιστροφὴν μία παρέα κρατεῖ ὅλην τὴν ταράτσα τοῦ βαποριοῦ, χωρὶς νὰ ἀφίη νὰ περάσῃ κἀένας. Ὁ μόνος ἀνθρώπος, ποῦ μπορούσε νὰ περάσῃ, καὶ ἐπέρασε πρῶτα, ἦτο ὁ κ. Ζήσης, ἐξ αἰτίας τῆς μικροσκοπικότητός του.

Δὲν κατῴρθωσε νὰ περάσῃ ὁ κ. Μαρκουτῆς. Μὰ τέτοιος γίγας, ποῦ εἶναι!...

Αἰφνης τοιῶθ' ἔνα γερὸ τοῖμπιμα' γερῶ καί...

— Σογγιῶμην, κύριε! ἐτόμισα, ὅτι...

— Ἄ! τίποτα, δεσποινίς! τίποτα τὴν δουλειά σας. Φεύγω, εὐχόμενος νὰ ἐπαιληφθῇ τὸ λέθος καὶ ἀπὸ πολλὰς ἄλλες, παρεκτός τῆς γυναικός μου!

Σὲ μιά σκοτεινὴ ἄκρη δὲν ἔφθανε τὸ ἀδιάκριτο φῶς τοῦ φαγγαριοῦ: ἓνα ζευγάρι ἐρωτευμένων συζητεῖ περὶ μελλούσης εὐτυχίας.

Καὶ ἡ συζήτησις κλείει συχνά, ἀνάμμεσα εἰς ἠχηρὰ φιλήματα, τὸ προχειρότερον πρᾶγμα τῶν ἐρωτευμένων. Τί γερσίματα, ποῦ ἔχει ἡ ζωὴ τοῦ ἀθρώπου! αἰεὶ αὐτοὶ οἱ ἀθρώποι, ὅταν θὰ παντρευθοῦτε, ὡ; προχειρότερον πρᾶγμα θὰ ἔχουν τὸ... ξύλο...

Ἐπὶ τέλους φθάνωμεν στὴν Γέφυρα. Βλέπω μίαν πορτοκαλόχρουν κυρίαν νὰ φέρῃ θριαμβευτικῶς ὑπὸ μάλῃς ἓνα μπουκάλι σαμπάνια.

Καὶ κάποιος κακόγλωσσος, ποῦ εἶδε τὸ πρᾶγμα, λέγει:

— Ἄν ἤμουνα κ' ἐγὼ ἀπὸ τὸ Κομιτέ, θὰ εἶχα τρεῖς σαμπάνιες καὶ ὄχι... μίαν.

ΒΟΥΡΔΟΥΛΕΥΣ

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΤΗΝ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟ Κ...

Κυρά, ποῦ στὴν φιλανθρωπία μέσα γέρασε κ' ἐσκόρπισε χαρὰ ὀπότε πέρασε, κυρά, ποῦ στὴν ζωὴ σου ἔχεις γνῶμονα νὰ σέρνης πίσω βλέμματα ἐθνώμονα, Μενάχα σὲ τὰ δικὰ μου τὰ παράπονα τὴν σκέψι σου ποτὲ δὲν ὑπεδούλωσε, σὲ μένα μόνο ἄκαρδα καὶ ἄπονα τ' αὐτὰ μὲ βουλοῦν ἐβούλωσε.

Κ' ἐνῶ γὰρ τῶν φτωχῶν σου τὰ συμφύροντα τὰ μάτια σου γλοῦν σὲ κάθε γέροντα καὶ πρόθυμη τοῦ δείχτες τὸν ποδόγυρο, γιὰτὶ ἔχεις μωρισθῆ κάποιον μισόλιρο,

Σὲ μένα, ὦ δραπέτις τοῦ Παράδεισου! ἀργεῖσαι καὶ τὸ γέλιο καὶ τὸ χᾶδι σου, καὶ γίνεσαι ἀνάληγη, χαλκέντερος.

Μὰ τί νὰ πῶ στὴν τύχη... πεῦμαι ἀπίστηρος!

ΜΩΜΟΣ

Τὰ καλλίτερα ΚΡΑΣΙΑ

Εἰς τὰς ἀποθήκας ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

Μεγίστου, Χαμάλ-μπαση, ἀριθμ. 52 — Καλιοντζή-κουλούκ, ἀρ. 9.

Ἐπίσης Ἀριστοβόλου, Ἀντιστασιῶδου καὶ Σαγ.